

КВІТЕНЬ 1976 APRIL

АЖАК

КЛИЧЕМО "СОС!!!" ДО ВСІХ ДОВЖНИКІВ!

Як ми остерігали наших читачів у попередньому числі "Юнака" та "Готуйсь", що Поштовий Уряд Канади може нам відібрати привілей висилки журналів т. зв. другою клясою, ця небезпека для правильної появи й існування пластових журналів вже не тільки грозить, але **заїснувала**. Ми втратили привілей дешевої висилки журналів другою клясою, бо більшість відборців не вплатили передплати.

Не зважаючи на наші постійні упіснення, більшість відборців журналів, на жаль, не є передплатниками, але післяплатниками. Кличемо на порятунок і віримо, що довжники відізвуться на наше "СОС".

**Адміністрація журналів "Готуйсь"
і "Юнак"**

"ПОСІБНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО" можна набути

- в Канаді: у Пластовій кооперативі "ПЛАИ"
PLY Ltd., 768 Queen St. W.,
Toronto 3, Ont., Canada.
- у США: у пластовій крамниці
"МОЛОДЕ ЖИТТЯ"
Molode Zytia, 304 E., — 9 St.,
New York, N. Y., 10003, USA.

ЦІНА — \$9.00

- Замовлення з інших країн треба спрямовувати до Адміністрації "Юнака":

"Yunak" — Magazine,
2150 Bloor St. W.

Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada

- Пониці ціни важкі при закупі у крамниці. При позамісцевих замовленнях треба долучити по 75 центів за примірник на поштову пересилку.

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає **ПОЗИКИ**
та
- **приймає ОЩАДНОСТІ.**
- Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.
- **Урядові години:**
вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 21, Ont.
Phone: 769-9998

**Пластунни і Пластунки в Торонті!
СКЛАДАЙТЕ
СВОЇ ОЩАДНОСТІ
у Пластовій Кредитівці!**

ХТО ЗМІНЯЄ АДРЕСУ

хай зараз повідомить про це адміністрацію "Юнака",
подаючи свою давню й нову адресу

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2150 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada Tel.: (416) 769-7855

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada — Canada.
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave, Babylon, N. Y. 11702, U.S.A.

Second class mail registration number 2185 ● Printed by Kiev Printers Ltd., 860 Richmond St. W., Toronto 3, Ont

ЮНАК

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Булава.

КВІТЕНЬ 1976 Ч. 4 (152) РІК XIV

Інтерціональне стандартно-серійне число, 0044-1384

Редагує колегія.

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович.

Члени редакційної колегії:

ст. пл. Уляна Близняк,

пл. сен. Тоня Горохович,

гетьм. вірл. Ксеня Одежинська,

ст. пл. Юрій Павлічко,

пл. сен. Олександра Юзенів.

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

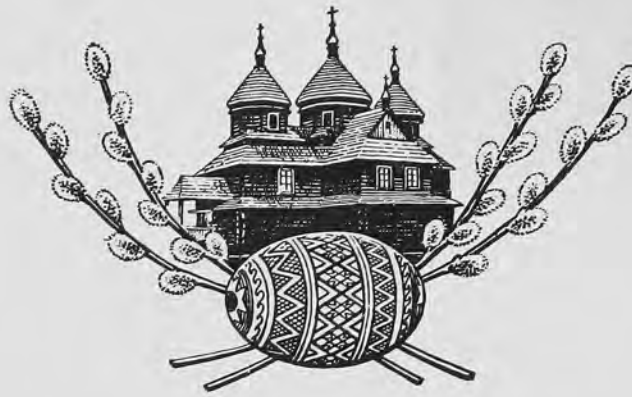

ЗМІСТ

2	Писанка	Ігор Калинець
	Великодні побажання	
3	Великодні, що ще... незабаром	І. Шанковський
	Веснянка	**
4	Ярмарковий театр в Україні	Подруга Гребля
5	Несподівана зустріч	Якір, ЧМ
7	Сучасні визначні українці — Д-р Мирон Куропась	О. Кузьмович
8	На Чорному морі	**
9	Успіхи наших друзів — Уляна Суська	О. Кузьмович
10	Інка Рудницька	Н. Гаврачинська
	Що робимо в церкві?	
11	Українські писанки	Галя Котович
13	Чи знаєте про обливаний понеділок? Пісня про казку	**
14	Вечір "Юнака" в Нью-Йорку	*
16	Літературні успіхи наших співробітників	**
	Остання перемога	*
18	Фоторепортер питає	Марта Зелик
19	Дещо про Дніпрові пороги	Юрко Яримович
20	Сто років поселення українців у США. Для розваги	**
21	А що ви на це? Про одну пластову "Маланку"	**
	Що я думаю про музику	*
22	Перше квітня — день обманів	Олесь Кузишин
23	Найбільша великодня писанка	Олекса Воропай
24	Хроніка	В. Солтиневиць
	Спорт	
	Дарункові передплати. Замість квітів на могили	
	До нас пишуть...	
	Датки на пресфонд	

● На обкладинці: Миноносиці — графіка Мирона Левицьного.

● Ілюстратори цього числа: пл. сен. Дарія Даревич, В. Куткін, пл. юн. Марта Левицька, Галина Мазепа, Ніна Мудрик-Мриц, Марія Шкурна.

Ігор Калинець

ПИСАНКА

Виводить мама дивним писачком
По білому яйці воскові взори.
Мандрує писанка по мисочках
Із цибулиним золотим узваром,
З настоящим на травах і корі,
На веснянім і на осіннім зіллі —
І писанка оранжево горить
У філіграннім сплеті ліній.
То вже вона, як дивовижний світ,

То вже дзвенить, як згусток сонця,
Буяють буйно квіти у росі,
Олені бродять в березневім сонці.
І стилізовані сплітаються сади
У маєві густих обрамлень,
Мереживом найтоншим мерехтить
Геометричний космацький орнамент.
...І я поплив у світ дитячих мрій,
На білі колискові оболоні:
Котились писанками із гори
Ясні сонця у мамині долоні.

НАЧАЛЬНОМУ ПЛАСТУНОВІ — ПЛ. СЕН ЮРІЄВІ СТАРОСОЛЬСЬКОМУ,
ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ РАДІ, ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ БУЛАВІ,
КРАЙОВИМ ПЛАСТОВИМ РАДАМ І КРАЙОВИМ СТАРШИНАМ,
СТАНИЧНИМ ПРОВОДАМ, ПРОВОДАМ ПЛАСТПРИЯТУ
ТА УСІМ ПЛАСТУНКАМ І ПЛАСТУНАМ У СВІТІ,
а зокрема Пластовому Юнацтву, Співробітникам і Передплатникам
«Юнака»

З РАДІСНИМ ПРИВІТОМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

**НАИСЕРДЕЧНІШІ ПОВАЖАННЯ
ГЛИБОКОЇ ВІРИ В ПЕРЕМОГУ ДОБРА І СВІТЛА,
ВИТРИВАЛОСТІ У СЛУЖБІ БОГОВІ Й БАТЬКІВЩИНІ**

найсердезніше бажає
Редакція і Адміністрація «Юнака»

Спить Благовіщенська церква чекає на сурми,
Навіть калатал плачів плащениця не чує,
схована десь в підземеллях старого Стрия.
Болю зректися не сміє там бойківське горе,
мовкне і мовкне,
мовчить, без калатал на смерть.

Промінь, перший, лягає на бруньки Собеського
лип,

липи, ах, липи, минулого тіні пахучі,
де Завадова шум, Голобутова сині малюнки
і далі, де мріють смерекові кручі,
де вузесенькі рейки, маленького поїзда скрип.
Хтось відважив, і не щед्रो, як бриндзю,

там бойківське горе,
навіть калатала тихо, банують у тиші,
кожен плай — плащениця, і зорі як свічі
воскові

в імлі, як сторожі над гробом Христа,
тишини бережуть.

Ті зорі червоні, ті зорі накупані в бойківській
крові,

ті зорі сторожать і вдень, і вночі тих плаїв,
з яких плащениця Христа з передрання говоре,
бо зближається день так ясний, так навсе
сонцесяйний,

так кипучий життям, у білій сорочці з кропиви,
з таким голосом повним, дзвінким, на всі
груди —

що ВОІСТИНУ навіть до нас, до земель всіх
з небес, долетить!

Христос Воскрес!

Ігор Шанковський

На Харківщині дуже популярні були веснянки. Як починалася тільки весна, молодь по вулицях співала веснянки. Ось одна з них — давня (прислана з України від старенької бабусі з цією примітною).

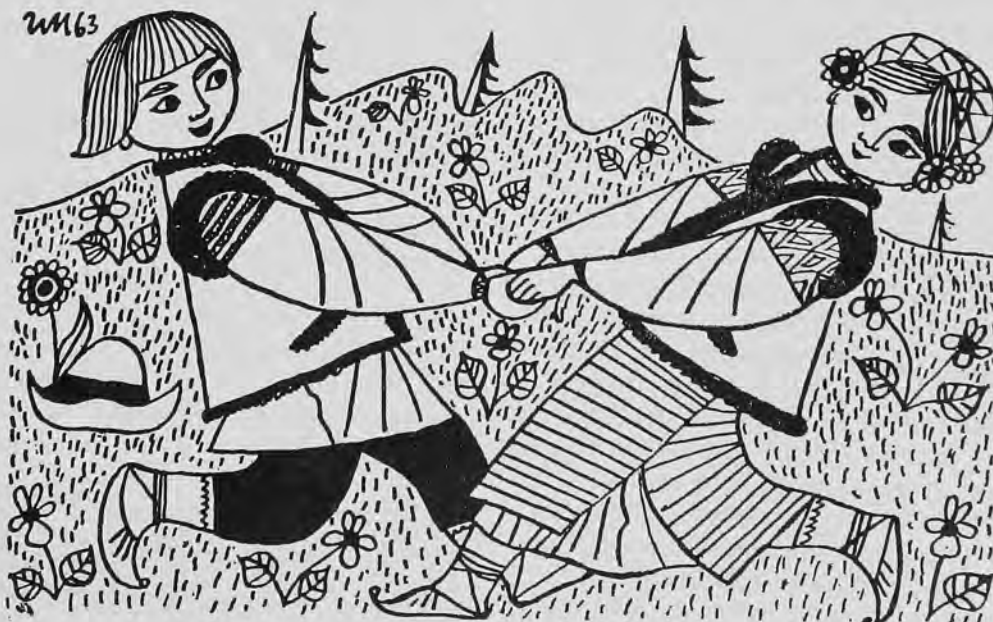
У яру у широкому,
в колодязі у глибокому,
там Улянка воду брала,
з голубами розмовляла.
"Сиві мої два голубочки,
полетіть ви в мою сторончку
і накажіть моему родочку,
нехай вони не обідають
та прийдуть мене одвідають.
Що я в чужій стороні,
ні з ким я не знаюся
і всякому покоряюся,
і старому, і малому,
і своєму молодому".

—о—

Гей, весна, весна прийшла,
Нам Великдень принесла!
Ми гайвочку виводим,
Ми травички не пошкодим,
Ми квіток не потолочим,
Заспіваєм і підскочим
На леваді, на луці —
Здивуються горобці,
І розплющать з дива очі
Сірі із ліска зайці.

(РЗ)

З "Нового Шляху"

ЯРМАРКОВИЙ ТЕАТР В УКРАЇНІ

Дорогі Подруги і Друзі!

Розповівши про шкільний театр, я вже не планувала продовжувати "розмов" про давній театр. Хочеться познайомити Вас із історією українського театру з ближчих до нас часів, вказати на його важливість у житті людини й народу. Але якось забігли до домівки Христа і Таня та й давай мене розпитувати про ярмаркові театри, які були дуже популярні в Україні в XVIII ст. Вони довідались у школі, що в модерній драмі Миколи Куліша "Народній Малахій" є елементи з тих давніх ярмаркових п'єс.

— Подруго, — казали, — що значить лицедій, коновод, воловод, табачник, шильник, мильник, дьогтьяр, шаповал, коновал, шинкар, торговець?

Я дивувалася, звідки вони взяли ці слова. Виявилось, що вони прочитали їх у історії театру. Пишуть есей, готуючись до матури. А ці слова цікаві. Лицедій — це по-народному артист; коновод — людина, що водить коней (торговець кіньми), воловод — водить воли, шильник — шиє взуття, мильник — має до діла з милом, дьогтьяр продає дьоготь (мазило до чобіт), шаповал — чистить і приготує вовну для виробу сукна і шиє шапки, коновал — сільський ветеринар. Юначки вчитали, що такими словами зверталися лицедії-артисти, колишні спудеї, які були отаманами-вожатими в ярмаркових театрах, до людей на ярмарку, заохочуючи їх прийти на виставу.

— А що ж ви вже знаєте про ярмарковий театр? — запитав їхній товариш, який прилучився до нашої розмови.

— Ярмарки тоді мусіли бути дуже цікаві, — висловила Христина. — Знаю вже дещо! Вистави ярмаркового театру відбувалися на майданах. У 60-их роках XVIII ст. почали творитися навіть театральні компанії. Вони будували на швидку приміщення для театру, покривали його брезентом. Перед входом височіла невеличка естрада-*"pavc"*. На цю естраду перед початком вистави вибігав ватажок і закликав до театру. Він був дуже кумедно вдягнений, крутив над головою шапку, вигукуючи тричі заклик-запрошення, зачіпав людей дотепами і вихваляв виставу.

Будинок Харківського театру, 40-і роки XIX ст.

— А чи за вступу платили? — поцікавився Юрко.

— Очевидно! — поспішила відповісти Таня. — Але оплата була дуже низька, публіки було дуже багато. Вистави відбувалися підрадянсьть до вісім разів. Уявіть, що вже в цьому театрі була сцена, завіса, були платні артисти і власники театру. Тексти п'єс були записані, виставою керував режисер. На початку XIX ст. вже будують стаціонарні, добре обладнані приміщення, а ярмаркові театри стають уже постійними. Постійні театри були в Ніжині, Ромнах, Єлисаветграді, Києві і Глухові, а в Одесі було вже кілька театральних приміщень.

До нас підійшло ще кілька юначок і юнаків. Мені приємно було ствердити їх живу участь у нашій розмові, їх зацікавлення і наполегливість пізнати цікаву ділянку культури нашого народу. З наших розмов, з лекцій в українській школі та із самостійних дослідів юначок при писанні есеїв молодь пізнавала, яку важливу роль виконували театри ярмаркові, а згодом мандрівні, у ширенні української культури не тільки серед глядачів українців, але й росіян, білорусів і литовців. Наші пісні, танці, ціла етнографія приваблювала численних глядачів. Тому й не диво, що з приїздом перших українців до Канади й США спритні чужинці організували мандрівні театральні групи з українців і мали джерело заробітку.

Усі ми, учасники розмови, ствердили, що було нам цікаво й приємно про історію театру розмовляти. А що Ви думаєте про це, прочитавши цю нашу "розмову"?

Скоб!

Подруга Гребля

НЕСПОДІВАНА ЗУСТРІЧ

У глибокому карпатському ярі поміж скелями журчав бистрець. Весело пирскав краплинами холодної, цілющої води, проскакував поміж більші камені, спадав водопадами, розливався плесами, бився об береги та колисав молоді паростки папоротей, що нависли обабіч гірського потоку. Пелюстки казкового чарзілля в цей весняний вечір мали золотисто-рожеву барву, що їх малювало заходяче сонце...

На скалі стрімкого берега, як викутий із бронзи, стояв великий олень. Підніс гордовито голову з розложистою короною рогів і нащулив вуха, а широкими ніздрями нюшив, чи немає якої небезпеки, що у воєнні часи чигала із-за кожного куща. Струнка ланя з двома малятами в брунатних кожухах, накраплюваних в ясні цятки, зійшла обережно до водопою. Раз-у-раз підносила неспокійно голову, але не відчувала нічого грізного.

Нараз олень порснів і вдарив ногою об землю... "Увага, небезпека!" До його чулих ніздер дійшов запах людини, а в ухах забреніли тихенько звуки приемних тонів музики, яких він ніколи не чув. Неспокійно повернув голову вліво і побачив високо на скелястому узбіччі гори людину, що сиділа на колоді дерева, а за нею чорнів під кріслатою ялицею отвір до печери — бункра. Людина була у сірій уніформі військовика, зі слухальцями радіового апарату... Олень стрепенувся, але не скочив до втечі. Ще раз поглянув у бік людини, що дивилася на нього, спокійно повернувся та відійшов, пропускаючи поперед себе ланю з малятами...

Людина встала, хвилину любувалася чудо-

вою картиною, що її змалювала природа, неперевершений мистець карпатських гір. Нараз усмішка на устах згасла і вони застигли рисою болю, бо в думках промайнула нова картина... Його дружина і двоє діток. Це було ще недавно, коли були разом... Тоді похилився над радієвим апаратом і покрутив... Париж — м'якою французькою мовою надавали веселий скеч. Покрутив нетерпляче знов. З Лондону надавали джазову музику... З Риму дзвеніла оперна арія з "Мадам Батерфляй" Пуччіні. Співала Чіо Чіо Сан ніколи незабутню пісню, яку так любив... Хвилину слухав і перейшов на Відень. Під звуки мелодійного вальсика Штрауса золотою ниткою потягнулися спомини із студентських часів... Одна львівська вечірка в залі Музичного Інституту ім. Миколи Лисенка, — він у синій шапці Корпорації "Галич" з Данціга, біля нього завжди усміхнений Куфа, дотепний Мирон, Юрко та інші друзі...

Крутнув нервово ще раз, і понісся солодкавий голос спікера: "Гаваріт Львов, передаймо Маскву. Слушайте, слухайте..." Виключив гостро апарат і сказав з досадою:

— Всі країни надають свої передачі рідними мовами, тільки княжий Львів діждався щастя... "На русском языке"... Визволили Україну від усього, що людське і Боже...

З майже невидного входу до бункра, що був тоді тимчасовою безпечною головною квартирою Української Повстанської Армії, висунулася постать.

— Друже командире, — зараз буде збірка до наказу і молитви. Підемо...

Це був старшина — лікар, д-р Юрій. Він подав командирові машинуву пістоль, похилився і тихо сказав...

— Романе, я знаю, що ти не любиш, як у чотири очі так тебе називаю, але дисципліна мусить бути... Ти певно знову шукав по цілому світі. Про нашу визвольну боротьбу не говорять... Я перевіряв недавно яких десять днів, як був у нашій бункрі-шпиталику. Слухав днями і ночами, та дарма. Тільки один раз Мюнхен згадував про те, що в Україні є великий спротив проти московської влади і ведуться бої в Карпатах...

— Друже Юрію, я вірю, що прийде час, коли про нас заговорить цілий світ... Не заговорить, а закричить про нашу боротьбу. Там же десятки тисяч наших людей, багато молоді... Ми знайдемо спосіб, щоб чужа преса і ра-

дія поцікавилися нами... Ми їх змусимо до того...

Вийшли на гору, де на поляні під лісом стояла до звіту старшинська школа УПА. Дві сотні заправлених у боях одчайдухів зі зброєю в руках. Стояли виструнчені, сильні й готові.

Головний командир, генерал Роман Шухевич — Тарас Чупринка відібрав звіт. Його видовжене лице, попеласте волосся, що почало сріблитися на скронях, великі відстаючі вуха та енергично закроєні уста стяглися у твердих рисах сили волі й духа... Говорив коротко, з притаманною йому усмішкою. Любив своїх завзятих хлопців, як їх називав, хоч між ними були й сивоволосі.

По прочитанні наказу і закінченні офіційної частини командир сказав:

— Сьогоднішній вечір присвятимо одній важливій події української історії, події, що сталася 29-го квітня 1919-го року...

А тоді звернувся до відділу:

— Хто з вас може нам про це розповісти, нехай виступить.

Охотників було більше, чим сподівався. Усі розсміялися. Покликав першого скраю. Той виступив три кроки перед дволаву і зголосив:

— Курінний Розгін із частини "Чорний Ліс".

— Чи ви читали про подію 29-го квітня, чи вам хтось розповідав?

— Я знаю про цей день з Пласту. З тайного Пласту в нашому селі. Організатором і провідником був син священика — Богдан.

— Говоріть — послухаємо.

— Дня 29-го квітня 1919-го року, о годині четвертій по полудні піднесено на кораблях Чорноморської фльоти в Одесі українські прапори. Було велике одушевлення серед моряків, і коли впав наказ з командного кружляка "Юрій Побідоносець", заграли сурми "На прапор глянь", виструнчені моряки гордо звернули свої радісні очі на щогли, де у сяйві сонця піднімалися синьо-жовті прапори. На "Юрію Побідоносцю" піднесено прапор воєнної фльоти, блакитний, розмежований на чотири частини білим хрестом. У першій горішній четвертині блистів на синьо-жовтому тлі золотий тризуб. Тоді на команду залунав український гімн "Ще не вмерла Україна", що його відспівали з великим зворушенням також і ті моряки, що вже забували свою мову в довголітній службі у царській флотії... Те саме зробили українські моряки на далекій півночі, на Балтицькому та Білому морях, бо

багато з них були членами тайної самостійницької організації...

— Дуже дякую, друже Розгін. Можете повернути на своє місце...

За хвилину сказав:

— Я думаю, що між вами є більше пластунів... Прошу піднести руки.

З видним удовolenням нарахував 36, а тоді усміхнувся і сказав: — "Яка несподівана зустріч..." і привітав їх пластовим "СКОБ". На піднесеній руці до військового привіту було добре видно три пальці... "Сильно, Красно, Обережно, Бистро" вирвалося грімкою відповіддю, аж покотився гомін полонинами... Настала хвилина зворушливої мовчанки.

— Я привітав вас, дорогі друзі, пластовим гаслом, бо сам належав до пластового куреня "Чорноморці". Наш шеф штабу і багато старшин і бійців були виховані в Пласті, що існував у супереч забороні польської влади. Курінь ми заснували у Львові тому, щоб ширити серед української молоді замилювання до моряцтва та знання про важливість Чорного моря для української нації. Українське Чорне море — це двері у світ, через які були б нав'язані контакти з усіма державами світу. Тому нехай день 29-го квітня 1919 року, буде в пам'яті кожного українця, бо хоч ми прогнали війну у 1920-ому році, то свято віримо, що прийде час, коли знову залопотять на вітрі українські прапори на кораблях Чорноморської фльоти у ВІЛЬНІЙ, САМОСТІЙНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ.

Тоді проспівали голосно "Ще не вмерла Україна", що звучало могутньо і переконливо, як колись на кораблях Української Чорноморської Фльоти. Молитвою закінчено святкову збірку старшинської школи...

Командир і д-р Юрій сходили до бункра під крислатою ялицею. Д-р Юрій по хвилині сказав:

— Таких вечорів не забувається... Щастя, що ми на своїй території далеко від ворога, то можна було співати...

Якось розмова не клеїлася — бо тисячі думок проскакувало і нависало різними проблемами буднів, що їх розв'язувано переважно зброєю. Коли стали біля входу до підземного бункра, долетів до них з поляни на горі ледве чутний гомін пісні — гімну закарпатських пластунів. Командир майже підсвідомо став на струнко, а уста повторяли тихо слова гімну тих пластунів Срібної Землі, яку боронив як штабовий старшина ще так недавно, а яка на карті світу називалася Карпатська Україна...

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

Д-Р МИРОН КУРОПАСЬ — СПЕЦІАЛЬНИЙ
АСИСТЕНТ ПРЕЗИДЕНТА США

У січні 1976 року президент США Джералд Форд іменував д-ра Мирона Куропася своїм спеціальним асистентом для етнічних справ.

Це досі найвищий в історії США пост, який досягнув українець, і тому наші молоді читачі повинні про це знати та з цього приводу радіти.

Д-р Мирон Куропась народився вже в Америці у 1932 році в активній та патріотичній українській родині інж. С. Куропася.

У Чикаго він закінчив середню школу та вищі студії ступенем доктора історичних наук у 1974 р. Темою докторської праці М. Куропася була українська спадщина в Америці. Спершу д-р М. Куропась працював у середніх школах у Чикаго, займаючи різні пости, до директора середньої школи включно, а від 1972 р. він став директором одного з районів відомої американської державної установи "Акція", яка займається різними родами опіки і допомоги громадянам США.

В українському житті д-р М. Куропась активний від юнацьких років як член молодечої організації Молоді Українські Націоналісти, яку очолював, а після знаємо його як головного радного Українського Народного Союзу. Він написав ряд праць і статей про українців в Америці і постійно досліджує українське життя в цій країні. Для наших молодих читачів повинно бути цікавим те, що д-рові М. Куропасеві особливо близькі проблеми української молоді. Він написав ряд статей у щоденнику "Свобода" на тему "Де наша молодь", а ми пригадуємо його виступи в обороні молоді на конгресах українців в Америці та на першому Світовому Конгресі Вільних Українців.

Іменування д-ра М. Куропася на такий високий державний пост може стати прикладом для наслідування, скільки можна досягнути для української справи своєю працею і здібностями.

Бажаємо д-рові М. Куропасеві багато успіхів, і ми певні, що саме на цьому високому державному пості він буде ще ближче до наших проблем і дбатиме про належне місце для української групи в Америці.

Ольга Кузьмович

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303

Гравюра В. Кутніна "Визволяти побратимів"

— Тарасе, Юрку, ану вставайте, поїдемо сьогодні на море — будив дід Охрім своїх маленьких внуків. — Я маю орудку до рибалки Панаса, то й заберу вас зі собою.

Крізь відчинене вікно глянуло сонце і всміхнулося до русявих голівок хлопчиків. Здалека долітав гуд пароходів і гостра лайка большевицького комісара, що виганяв людей на примусові роботи. Це було в одному з надбережних сіл чорноморської пристані, біля Севастополя на Криму.

Тарас і Юрко стрибнули мерщій з ліжка і почали одягатися, а дід приготував усе потрібне в дорогу. За кільканадцять хвилин спішили всі над берег моря. Шум хвиль і запах соли привітав їх на побережжі. Дід відв'язав човна і скочив на його гладенький поміст до своїх унуків, що влізли до човна ще перед ним. Кілька ударів веслами, і човен помчав хвилями.

— Який сьогодні гарний день, немов би яке свято — радів по дорозі Тарас.

— А сьогодні, сину, справді свято, дороге кожному українцеві: сьогодні бо день роковин відродження Української Державної Чорноморської Фльоти.

— А що це таке "фльота"? — зацікавився Тарас.

— То багато кораблів якоїсь держави —

пояснив дід. — А чорноморська фльота — це воєнні і торговельні кораблі, що перейшли на власність молодій українській державі в 1918 році.

— А чиї вони були перед тим? — питав Юрко.

— Вони належали до московського царя. Але коли український нарід в часі революції відібрав від нього свої землі і своє Чорне море, то забрав і кораблі. О, це була хвилина, якої до смерті не забуду.

— А хіба ви, діду, бачили це все? — запитали оба хлопці нараз.

— Авжеж. Я був тоді старшиною на одному чорноморському судні. Дня 29 квітня 1918 р. ми дістали наказ зібратися у севастопільській пристані. Була четверта година по полудні, коли з корабля головнокомандуючого залунав наказ: "Флоті піднести українські прапори!"

Дід замовк і задивився кудись у далечинь, насупивши брови. В очах блистіли йому сльози... Дзвінкий голос Юрка збудив його з задуми:

— Гляньте, діду, он пливе якийсь корабель.

Старий прислонив очі рукою і по хвилині сказав:

— Так, це колишній наш лінійний кора-

бель "Гетьман Богдан Хмельницький". Червоні окупанти презвали його на "Червона Україна". Отак обсмішили і корабель і нашу Матір-Україну. Та не довго вже їм плавати по нашому морі. Я може вже не діжду цього, але діждетесь ви, мої внуки, напевно, як тих червоних зайдів гнатимуть із нашої землі і з нашого Чорного моря. Пам'ятайте, діти, що проженете їх тільки тоді, коли не забудете про нашу рідну Україну і про те, що ви українці, нащадки славних княжих мореплавців, славетних козаків і тих, що ще так недавно підняли українські прапори на царській флоті. Пам'ятайте завжди, що Чорне море — українське море. По ньому плавав славний князь Олег на підбій Царгороду в давнину і на воротах того могутнього міста залишив своє переможне знам'я. Воно, оце наше Чорне море, гойдало на своїх хвилях чайки запорожців, що мов соломі падали міста гордого турецького султана. Чорне

море — це наша слава! І хоч як знущастесь над українським народом Москва, але не вб'є пам'яті про нашу державу. Ви ж виростаєте та вчіться моряцького ремесла, щоб у свій час могли на щоглах оцих большевицьких кораблів завісити наш синьо-жовтий переможний прапор!

Дід урвав. Його груди хвилювали, як і море, що хвилями били в бурту човна. У повітрі літали мєви, плюскались до сонця в морі рибки. Але хлопці не бачили цього. Вони дивились у сизу морську далечінь і мріяли про те, як і вони колись стануть моряками та стануть на захист Матері-України.

Чорне море шептало їм чарівну казку про звитязів-героїв, синів України.

(Перероблено з оповідання, поміщеного в журналіку "МАЛІ ДРУЗІ" ч. 3 (1937)р.

УСПІХИ НАШИХ ДРУЗІВ

УЛЯНА СУСЬКА

В останніх кількох місяцях Уляна Суська здобула три великі успіхи, а з цим її ім'я і усміхнене личко стали широко відомими у пластовому і непластовому колах Нью-Йорку та околиці.

Коли б ми проголосили її "пластункою

місяця" — це б було замало, бо їй хіба належалося б ім'я "пластунки місяців листопад-січень". Саме в місяці листопаді 1975 року її обрано гетьманівною 14-ої "Орликіяди", а в січні ц. р. вона репрезентувала наш журнал на 4-му Балі Української Преси у Філадельфії і була однією із трьох особливо вирізнених за свою журналістичну діяльність. День пізніше, 25-го січня, на святочному апелі Пластової Станиці в Нью-Йорку проголошено вислід 8-го конкурсу дописів до "Юнака", і в ньому Уляна добула перше і друге місце.

Як бачимо, правду каже наше повір'я, що добрі чи злі речі люблять "ходити втрюх"...

Уляну пригадують напевно пильні читачі "Юнака" з її творів у "Молодому пері". Минулого року вона на 7-му конкурсі дописів до-

була 2-ге місце за допис "Фантазія", а вирізнено її за допис "Пізно". Обидва були друковані в "Юнакові". В 6-му конкурсі Уляна добула також друге місце, але тоді ще в групі молодших.

Уляна Суська пластує від наймолодших років, а в юнацтві вона від 1971-го року в 18-му Күрені УПЮ-ок ім. Олени Пчілки в Нью-Йорку. Видно, що була доброю юначкою, коли її в 13 і пів років життя обрали күрінною, а минулого року на посвяченні нового прапору күрення стала його хорунжою.

Тепер підготовляється до 3-ої юнацької проби і веде рій новачок. Уляна здала матуру в Школі Українознавства з дуже добрим поступом, а тепер кінчає "Стайвезан Гай Скул", де здобула вже різні академічні нагороди. Опісля вибирається студіювати архітектуру.

Надіємося, що вищі студії не будуть перешкоджати Улянї у дальшому пластуванні, а передусім писати далі, до чого Уляна має талант.

О. Күзьмович

Веселої вдачі, життєрадісна ст. пл. Інка Рудницька добре відома новачкам у Вінніпезі. Вона була новацькою сестричкою та залюбки таборувала з новачками кожного літа в Українському Парку. Зокрема пам'ятають її юні пластові друзі, з якими вона мандрувала. Інка відбула також Школу Булавних у Монреалі та брала участь у різних пластових вишколах.

Інка, крім своїх шкільних і пластових обов'язків, вчиться гри на фортепіані. По закінченні університету в Вінніпезі переїхала до Монреалю, де продовжувала музичні студії в університеті МекГіл, бравши лекції у світової слави піаністки Любки Колесси. У 1974 р. вона закінчила МекГіл і тепер студіює у Школі Джуліярд у Нью-Йорку, у проф. Я. Латайнера.

Інка виступала у Вінніпезі на самостійному музичному речиталі. За свій концерт здобула похвальні рецензії. Молода піаністка технічно дуже завансована, глибоко відчуває і стилєво інтерпретує класичні твори. Недавно виступала в Нью-Йорку в програмі молодих талантів.

Перед кожною молодою людиною "голуба даль", але успішно проходять ті, які не марнують своєї молодости. Інка — одна з тих, що змагаються до тієї "голубої далі". Тож бажаємо їй успіхів у музичній кар'єрі.

ЩО РОБИМО В ЦЕРКВІ?

Напевно цей заголовок видаватиметься нашим юнацьким читачам нелогічним. Бо що ж можна іншого в церкві робити, як не молитися, бути учасниками Богослуження? Але мова тут про щось інше. У зимових місяцях трапляється не одна нагода, коли наше пластуство бере збірно в одностроях участь у Богослуженні та ще до цього зі своїми прапорами. З правила це відбувається 1-го листопада та 22-го січня в наші національні роковини, але часто буває це ще при інших нагодах. Тоді звичайно приходить наказ явитися в повних одностроях із своїми прапорами. Звичайно в таких випадках стоять на чолі не лише наші пластові хорунжі з прапорами, але також хорунжі інших молодечих, комбатантських чи церковних організацій. І тут починається замішання — коли та як віддавати прапорами почесь? Дивляться одні на одних, а коли з перших лавок не підповідять пластові провідники "прапори почесь дай", то юнацькі хорунжі не завжди то й дуже певні, коли та як мають це робити.

Тому може буде доцільно це всім хорунжим пригадати. Отож віддаємо почесь: На початку Богослуження, в часі читання Євангелія, під час освячення і на закінчення Служби Божої, коли співають молитву за Україну.

Якщо після Служби Божої відправляється Панахида, тоді віддається почесь на закінчення при співанні "Вічная пам'ять".

Не можна забувати, що при кожному читанні євангелія, на якій би це не було відправі, прапори віддають почесь.

Як віддається почесь прапором, описано в "Житті в Пласті" на сторінці 241 у розділі "Команди для хорунжих", точка 4. Але не всім теперішнім хорунжим відомо, що цей впоряд з прапором змінено в 1968 р. схваленням Головної Пластової Булави, і тепер він обов'язує ось як: "Прапор почесь дай! — Прапор переносимо обома руками до постави "вгору". Права рука тримає долішній кінець держака, ліву, що тримає держак на висоті очей, висуваємо вперед та нахилюємо верхній кінець держака приблизно 45 ступенів від доземного положення".

Добре було б, якби юнацькі хорунжі в станицях або кошах зробили принаймні один раз пробу, як це все відбувається — тоді не було б напевно стільки різних інтерпретацій, як і що їм робити в церкві, та не дивилися б одні на одних, чекаючи, що далі буде.

УКРАЇНСЬКІ ПИСАНКИ

Українські Великодні Свята тісно пов'язані зі звичаєм писати й дарувати писанки. Традиція писання писанок в Україні походить ще з передхристиянських часів, і тому писанки є свідомством нашої прадавньої культури й високої мистецької вмінності.

Археологи в 19 столітті довели, що писанки в Україні були вже щонайменше 3 тисячі років перед Христом. Для наших предків яйце відігравало важливу роль в багатьох релігійних ритуалах, пов'язаних головним чином із Святим Весни на честь бога-сонця. У тому часі люди виробляли яєчка з глини й різьби та малювали на них різні чародійні узори й символи.

На протязі століть ці узори набирали різного змісту й віддзеркалювали історію українського народу, його заняття, традиції, смаки й зовнішні впливи.

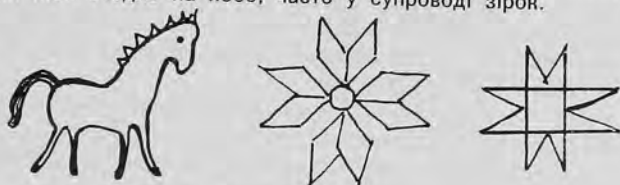
Писанкові орнаменти можна поділити на 3 історичні доби:

1. із давніх часів — знаки культу сонця й відродження весни
2. після прийняття християнства — символи Христової віри
3. з новіших часів — знаки державності.

До найважливіших старих мотивів належить знак сонця у різних відмінах:

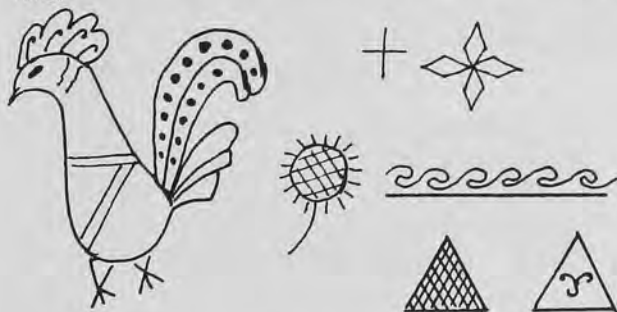

На пошану богові-сонцю був присвячений кінь, на якому він ніби з'їздив на небо, часто у супроводі зірок.

Інші мотиви, пов'язані із сонцем:

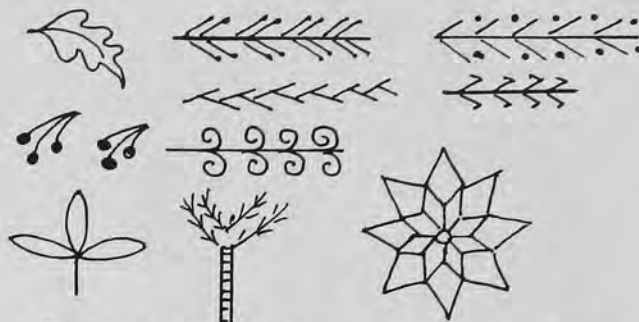
- півень, як птаха, яка вітала появу сонця
- хрест: знак сонця, світла, щастя
- соняшник — соняшна квітка
- безконечник, що означав вічне життя
- троячок або трикутник — представляє якусь трійцю: вогонь-вода-повітря, сонце-гім-вода, батько-мати-дитина.

Збуджену весняну природу представляють рослинні мотиви:

- дубові листочки
- смерічка, сосна
- калина
- яблучка

- барвінок
- дерево
- рожі

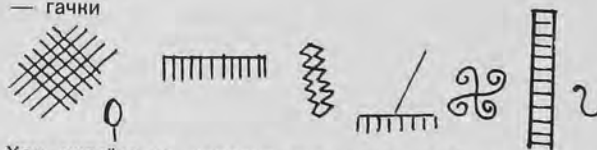
Звіриний орнамент, вплив природи, найбільш поширений на Гуцульщині в Карпатах. На писанках бачимо цілі тваринки або частини їх тіла:

- курячі й качачі лапки
- баранячі ріжки
- роги
- волове око
- вовчі зуби
- зайчикові вушка
- павучок
- метелик
- олень

Предмети домашнього вжитку віддзеркалюють хліборобську працю наших предків:

- сітка
- ложка
- гребінь
- пила
- граблі
- вітрячок (або млинок)
- драбина
- гачки

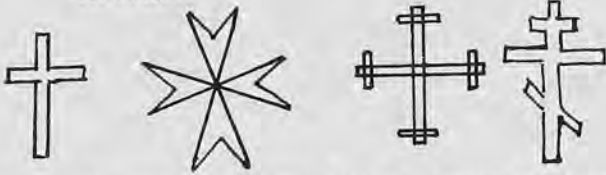

Хоч українське народне мистецтво відбивало душу народу, воно таки асимілювало чужі впливи. Від іранських племен перебрало рослинний орнамент у стилізованій формі. Від греків-колоністів мистецтво взяло спіралю з ломаних ліній і теж геометричні фігури.

Остготи, які мали свою державу над Чорним морем у III ст. після Христа, впровадили християнські символи.

Коли Україна прийняла християнство, багато давніх поганських звичаїв і вірувань пристосувалося до нової віри. Писанка стала частиною Свята Воскресення. Яйце символізувало гріб, з якого воскрес Ісус. Поганські символи набрали християнського значення:

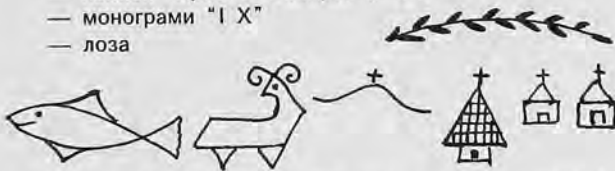
- сонце — символ Христа
- зірка — символ Христа, як зірка зі сходу
- крапки — сльози Богородиці
- хрести в різних формах
- латинський
- візантійський
- грецький
- св. Андрія

— трикутник символізує Трійцю, повторений 40 разів створює писанку 40 клинців, яка означає 40 мучеників або 40 днів посту

Нові християнські символи появились:

- риба
- баранчик
- хрест на могильних горбках
- церковці
- написи "Христос Воскрес", "ХВ"
- монограми "ІХ"
- лоза

У княжій добі (X — XIII ст.) дуже поширені були також керамічні-глиняні писанки з орнаментом "сосонки". Такі писанки були розмальовані жовтими й зеленими фарбами.

Писанки виробляли в Україні також із золота і срібла. Вони вживалися у наших монастирях та церквах як привіс під лампадами. Більшість їх забрали більшовики на "допомогу голодуючим Росії".

У новіших часах появились знаки державности: український герб і клейноди — відзнаки гетьманських старшин:

булава
бунчук

Ці символи появились після втрати держави, як побажання її здобути знову.

Писанки, як бачимо, мали свій питомий орнамент, пристосований до їхнього тла. Щоб зберегти автентичність писанок, не можна розписувати на них узори вишивок чи трипільські керамічні взори.

Комбінація взорів на писанках буває дуже проста або складна та пишна, залежно від того, з якої частини української землі вони походять.

Найпростіші двокольорові писанки Лемківщини й Бойківщини у Карпатах. Гуцульські писанки пишні, взори дрібно виведені.

Писанки Сокальщини в північній Галичині відзначаються природними квітами й ягодами. Писанки Центральної і Східної України відбивають степовий характер — делікатні мотиви й кольори.

Краски для писанок виготовляли колись самі селяни з рослин, кори, листя, квітів. Головні барви на писанки — це теплі кольори сонця: вишневі, червоні, помаранчеві, жовті. Для заповнення уживали зеленої, синьої й чорної краски.

Писання писанок починалося довго перед Великоднем. Жінки заховували в тайні свої узори, і йшло велике змагання поміж ними за те, хто напише найкращу писанку. Саме писання було обрядом, який починався молитвою. Задля великого вкладу праці й символічного значення писанку не їлося й не продавалося, а зберігалося або дарувалося улюбленим.

Писанки мали заховані таємничі сили. Різні повір'я, зв'язані з писанками, ще й досі збереглися на деяких українських землях. Приміром, писанку не годиться кидати на сміття, але старанно закопати в землю, як святість. Писанка хоронить господарство від нещастя, вських небезпек і слабостей. Щоб заворожити добрий урожай, закопували писанку в полі на засіві або посипали шкаралупку на полі. Навіть і мерцям до могили кладали писанки.

З писанками в'яжеться теж цілий ряд легенд. Одна гуцульська легенда каже, що писанки писала Матір Божа і дарувала їх Пилатові, щоб той змилювався над її сином. Коли вона писала, то плакала, і сльози її напали на яйця і ставали яскравими цяпками на них. Коли вона прийшла до Пилата, писанки їй розсипалися, покотилися по цілій землі і на Україну.

На Буковині є повір'я, що розмальовані лінії по писанці означають стежки, якими вели Ісуса на муки.

Найбільш поширені легенди про походження писанок зв'язані зі самим Христовим воскресінням.

Звичай писання писанок перетривав гіркі релігійні переслідування московської імперії й советського режиму, як боротьба проти християнських забобонів й національної свідомості. Це трохи обмежило його розвиток в Україні. Зате цей звичай продовжують українці у вільному світі.

Найкраще вірування, що живе серед українського народу, це те, що так довго, як пишуть писанки, наш нарід не загине!

Ст. пл. Галя Котович, Едмонтон.

ЧИ ЗНАЄТЕ ПРО ОБЛИВАНИЙ ПОНЕДІЛОК?

Ви напевно знаєте звичай обливання у Світлий Понеділок. Про це розповідав "Юнак" у попередніх роках. Мабуть, ви самі зберігаєте цей звичай дома чи біля церкви. Вранці у Світлий Понеділок усі обливаються водою чи тільки "символічно" одеколоном.

Обливаний Понеділок був особливо популярний на західних українських землях у селах і в містах та був веселою традиційною частиною Великодніх Свят. У ньому, як і в гайках, брали участь передусім молоді хлопці та дівчата. Особливо "жорстоке" обливання відбувалося на селах, де часто хлопці прив'язували дівчат біля криниці та зливали від стіп до голови зимною водою, а дівчата як могли, так їм віддячувалися. Обливали однак також батьки дітей, а діти батьків, але не так обильно, не з таким завзяттям.

Цей веселий і гарний звичай має особливе значення і походить із дуже давніх часів. Ще за поганських часів у циклі т. зв. соняшних свят вода відігравала велику роль, бо вірили, що вона очищувала від усього злого. Коли навесні молоді дівчата і хлопці будуть очищені, обляті водою, вони будуть чисті, здорові, сильні та розумні. Так колись вірили наші предки. А коли з поганських часів цикл соняшний сполучено із звичаями великоднього циклу, прийнявся у нас і звичай обливання. Однак, це вже не був обряд, а радше забава, бо обливали дівчат чи хлопців несподівано, з укриття — зі сміхом та жартами. Проте на наших селах далі вірять, що ця зимна вода має глибоке значення і допомагає молодим людям

залишитися чистими душею, здоровими і радісними.

Обливаний Понеділок — типово український звичай. Нам не відомо, щоб така традиція була в якомусь іншому народі. Тому і тепер треба нам про цю традицію знати і її не занедбувати, — вона ж бо частина української народної культури.

ПІСНЯ ПРО КАЗКУ

Спомином тихим у золоті
Літа мого дитинства мчуса,
Казки чудові, дивні події
Оповідала мені бабуся:

Про вогняного смока чар-дива,
Про Білосніжку й Краснолюдки,
А як скінчила бабуся сива,
Я ревно плавав: Ах, ще кажи!

Кажи ще, кажи ще хвилину,
Я голову склоню до сну,
Щоб далі снити без урину
Про казку чудову й чудну...

Я казку так люблю чудну,
Я казку люблю чарівну...

За невідомим автором переспівав
вуйко Влодко

УКРАЇНСЬКЕ БЮРО ПОДОРОЖІ
Теодосія Волошина

Astro Travel Service

2198 BLOOR ST. WEST — TORONTO 9, ONTARIO
Telephone: 766-1118 & 766-1119

- Полагоджує всі справи у зв'язку із спровадженням рідні з України та інших країн Східної Європи.
- Продає квитки на всі літунські, корабельні та автобусові лінії світу.
- Нотаріально завірює всі потрібні документи.

ВЕЧІР „ЮНАКА“ В НЬЮ-ЙОРКУ

Є різні шляхи й способи активної допомоги “Юнакові” для його дальшої появи, — тільки якось мало їх використовують пластуни та пластові проводи.

Тут прикладом може бути курінь УПС “Верховинки” в США, який придумує щораз нові ідеї для підтримки нашого журналу.

І так у грудні м. р. наші приятельки “Верховинки” влаштували в Нью-Йорку у Пластовому Домі вечір “Юнака”, щоб збудити серед юнацтва більше зацікавлення у читанні та дописуванні до нього.

На вечорі юнаки й юначки читали вибрані пл. сен. Оксаною Кузишин дописи із давніших річників “Юнака”, теперішній редактор пл. сен. О. Кузьмович розповіла про свої пригоди при його редагуванні, а для різноманітності програми симпатичний гурток юначок “Волошки” з Трентону, що є під опікою “верховинки” пл. сен. Н. Самокиш, відспівав кілька пісень. Вечером дотепно провадив співробітник редакції ст. пл. Роман Юзенів, а ст. пл. Богдан Гошовський бавився з успіхом у справжнього фоторепортера. Ось декілька із його знімок:

1. “Чи знаєте, скільки разів у мене в кухні припалоється картопля, коли я сиджу над “Юнаком”? — розповідає пл. сен. О. Кузьмович.

2. Пл. розв. Леся Гной читас поради юначкам у “Пластунам на вушко”.

3. ... а пл. розв. Софія Зелик допис із “Молодого пера” У. Суської.

4. Заля Пластового Дому вщерть заповнена зацікавленими слухачами.

5. “Волошки” з Трентону співають на тлі побільшеної заголовної сторінки “Юнака” із його першого річника в 1963 році

6. Пл. розв. Марта Лопатинська подас “Поради Подруги Дади”.

7. Пл. уч. Ігор Черник читас допис Н. Близнака: “Моя найкраще переживання”.

Ст. пл. А. Юзенів втягнув усіх слухачів у дотепні питання для рубрики “Фоторепортер питає”. Ось ч. 8, пл. розв. Тамара Мірчук, старастся так само дотепно відповісти, а ч. 9, пл. прих. Лесик Кмета, наймолодший дописувач до “Юнака”, не стоїть позаду її із своїми відповідями, ч. 10, Стільни цікавого в “Юнану”?..

Усі знімки виконав ст. пл. Богдан Гошовський.

ЮНАК

2

1

3

4

5

7

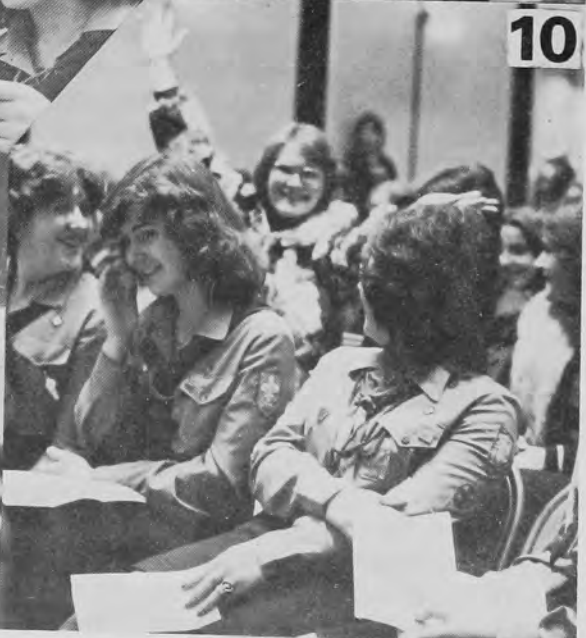
6

8

9

10

ЛІТЕРАТУРНІ УСПІХИ НАШИХ СПІВРОБІТНИКІВ

Як завжди, ми радіємо кожним успіхом наших пластунів і стараємося інформувати про них на сторінках "Юнака". Але вже особливо радіємо, коли це успіхи в писанні та ще і до цього наших редакційних співробітників. Тож із признанням ми привітали задум 82-го Відділу Союзу Українок у Нью-Йорку перевести "Вечір Молодих Талантів". Такий вечір відбувся восени 1975 року, і брали в ньому участь майже всі наші близькі співробітники: ст. пл. Уляна Близнак — член редколегії "Юнака", ст. пл. Марта Зелик і Людмила Канюга — члени ширшої колегії "Юнака" і пл. розв. Олег Со-

хан — давніший дописувач, який пописувався своєю грою на фортепіані.

Про поетичну творчість Уляни Близнак ми вже писали раніше і наші читачі її знають, але на вечорі виступили із своїми оповіданнями і нарисами Марта Зелик і Людмила Канюга, які викликали щире захоплення численної публіки. Прочитані твори далеко перевищують своєю глибиною те, що досі вони містили у рубриці "Молоде перо" нашого журналу, і ми з великою приємністю подаємо нашим читачам у цьому числі оповідання Марти Зелик, а в черговому подамо Людмили Канюги.

ОСТАННЯ ПЕРЕМОГА

Я не могла стерпіти гострого запаху його люльки, який так всецільно заповняв коридор нашого будинку. Коли я наближалася до його дверей, я затикала ніс та швидко бігла сходами до своєї хати, щоб ані трішки не вдихати неприємного запаху. Та люлька була, здається, його одинокою приємністю на старі літа. Йому було може 75 років, а мені, 9-літній дитині, дивлячись на його довгі сиві вуса та на кремезну постать, видавалося, що він мусить бути з часів славних гетьманів, про яких я вчилася у школі. Я дуже хотіла спитати, чи він знав Богдана Хмельницького, та на це я ніколи не могла зібрати відваги.

Пан Степенко жив у нашому будинку на першому поверсі зі своєю донею Оленою та зятем Петром. Вони приїхали до Америки по війні і замешкали в Нью-Йорку на 7-мій вулиці, поміж всіма українцями. Пан Степенко ніколи не навчився говорити по-англійськи, але йому цього зовсім не бракувало. Олена знала мову ще з табору і дбайливо піклувалася батьком.

А він любив ходити до парку на 10-тій вулиці. Сівши на лавці, він приглядався, як діти гралися, ліпили фігури з піску і гойдалися на низеньких гойдалках. Безжурний дитячий сміх переносив його в давнє життя ще на рідній землі, коли він ходив у поле. Мама складала сухе сіно у високі копиці, а він біг із розгону і скакав на сам вершок. Він уявляв, що сіно — це бистрий чорний кінь, такий, як у їхнього багатого сусіда, і що він, Данилко, хоробрий лицар їде в поході проти турків, які нападають на безбронне село.

От таке це все пригадувалося панові Степенкові в парку в Нью-Йорку. Так він сидів

у задумі довго, аж поки крик дітей не переривав цю нитку приємних спогадів. Тоді він витягав із кишені торбинку і, закликавши дітей до себе, частував їх медовими цукерками. Діти вдоволено хапали ласощі і, не гаючи часу, швидко поверталися до перерваної гри. А пан Степенко, сумно зідхнувши, вставав і тяжким кроком ішов у напрямі своєї хати.

Найбільшою приємністю пана Степенка були щоденні проходи до крамниці "Арка". Купивши газету й торбинку цукерків для дітей, він затримувався перед крамницею і втягав знайомих у дискусії на різні теми. Часом він говорив про українську політику, часом про світові події, а вже найчастіше про свої пригоди під час війни. Коли я переходила попри "Арку" і казала йому голосно "Добридень" (бо він недочував), він лише усміхався і далі продовжував жваву дискусію.

Минали його дні, як хвиля за хвилею: спокійно, рівномірно, безконечно. Він ставав щораз слабшим та старшим, але це його не страшило. У нього була донька, у нього були знайомі і приятелі. Він був щасливий.

Та одного ранку цей спокій його життя захитався. Я чула крізь моє відкрите вікно, як Олена говорила голосно до батька:

“Тату, ми переносимося до Арізони, до більшої хати. І ти будеш мати свою окрему кімнату з видом на озеро. Там завжди гарна погода...” Донька зі щирим захопленням розповідала батькові про їхнє майбутнє приміщення. Та пан Степенко їй нічого не відповідав. Я бачила, як він, взявши люльку, вийшов на вулицю і поволі попрямував до парку, ще порожнього в такій ранній годині. Він просидів на самоті цілий день. Навіть дзвінкий сміх дітей сьогодні не зумів його розвеселити.

Коли замрячене сонце зайшло за хмародером, а непривітний осінній вітер пустився гуляти по парку, пан Степенко вернувся додому. Він сказав доньці, що він вирішив не їхати до Арізони.

“Я не хочу кімнати з видом на озеро, я хочу тут лишитися” — говорив він їй. — “Я вже застарий, щоб починати вдруге нове життя. Зрозумій, Олено”. Проте донька не могла зрозуміти, чому він волів понурий Нью-Йорк від свіжої зелені Арізони. Вона намагалася його потішити:

“Ми напевно будемо мати приємних сусідів...” Та пан Степенко рішучим голосом її перебив:

“Я не хочу нових приятелів. Чи з ними можна буде поговорити про Україну або згадувати спільні переживання? А куди я буду ходити по газету? Ні, я з вами не поїду”. Олена сварилася, благала батька, зять пробурмотів, що не розуміє чому така впертість, що не є вдячний за їхню опіку. Та ніщо не помагало.

Олена і Петро поїхали до Арізони, а він залишився самотній.

Час плив уперед, додав мені літ, але й теж додавав мені почуття поваги до пана Степенка. Я пізнала, що хоч він і не був гетьманом — то в ньому плила гетьманська кров, яка наповняла його силою та відвагою. Таж він був уже дуже старий, йому напевно було тяжко жити самому. А все ж таки він не поїхав з донькою, бо це було б йому відібрало те, що він цинив вище всього земського добра — цей маленький острів рідного в безмежному морі.

Пан Степенко рідше і рідше виходив із хати, та я знала, що він ще здоровий, бо я далі

чула запах його люльки. Але тепер цей запах не видавався таким неприємним, як колись.

Однієї ночі, коли я вчилася до пізна, я побачила, що дим заходив у нашу хату крізь шпарки у вікні. Я з батьком побігла у хату пана Степенка. Він стояв безпорадний над погорілим ліжком. Коли він засипляв, він неухважно поставив люльку біля ліжка, і горючий попіл запалив покривала. Задушливий дим збудив пана Степенка, і він врятувався. Тієї ночі ми його взяли до своєї хати і поклали спати, немов малу дитину.

Коли я прийшла зі школи наступного дня, двері до хати пана Степенка були відкриті і незнайомий запах свіжості заповняв коридор. Мій тато ніжно сказав мені:

“Пана Степенка вже нема. Він не міг витримати трудного тягару старости. Ти ж розумієш це?”

Так, я зрозуміла, і мене сховав невимовний жаль, що я більше вже ніколи не побачу цього дідуся, який став мені таким близьким. Та крізь мій смуток тоненьким струмочком пробивалася радість, бо я знала, що пан Степенко закінчив своє життя серед своїх рідних, серед знайомих.

І я була горда за свого гетьмана, бо він переміг!

Ст. пл. Марта Зелик

ДАТКИ НА ЗАЛІЗНИЙ ФОНД ПЛАСТОВОГО ВИДАВНИЦТВА

від 1 січня до 20 лютого ц. р.

Пластова Станиця Рочестер, США	\$ 4.00
Пл. сен. Ольга Пендюк, Лондон, Англія	28.00
Членки 28-го Куреня УПС-ок “Верховинки”, США	

Пластова Станиця Боффало, США, з 25-ліття святкування своєї Станиці	150.00
---	--------

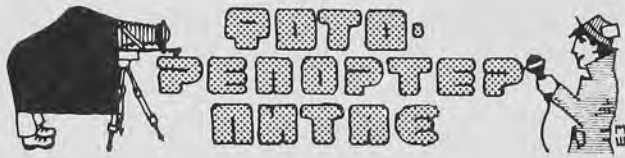
Пластова Станиця, Ньюарк, США, новорічний дар	300.00
---	--------

Разом	\$507.00
--------------	-----------------

Досі складено	\$1.961.00
---------------	-------------------

Всім жертводавцям складаємо сердечну подяку.

Прохаємо складати далі датки, щоб забезпечити існування нашого Видавництва. **ХТО ЧЕРГОВИЙ?**

8 і 9 листопада 1975 р. відбулася на "Союзівці" 14 Орликіяда. Знаючи почуття переляканого кандидата чи кандидатки на гетьманіча і гетьманівну, я хотів довідатися про їх самопочування, дістати відповідь на питання:

"Як ти почувався (почувалася) на сцені?"
Я одержав такі відповіді:

Пл. розв. Юрко Темницький, 5 курінь, Нью-арк:

"Казали нам не денервуватись. Це все таки не помогло. Як тільки відкрилась завеса і світла замиготіли, я про все забув. Почав литись піт із рук, годинник заступив серце, всі думки зникли, і поволі світ згас..."

"Як гарно ти відповів, Юрку!"

"Хто, я? Я вже відповідав? Я навіть не пам'ятаю!"

Пл. вірл. Віра Борис, 4 курінь, Філядельфія, перша бояриня:

"Коли я стояла на сцені в часі вибору, я була майже певна, що не буду гетьманівною. Стоячи на сцені, я знала, що всі дивились на нас, то ж пробувала аналізувати свої почування. У хвилині, коли викликали Гетьманівну, я була змучена, моє серце било так голосно, що аж в ухах шуміло. Все ж таки я була дуже здивована, що мене обрали на першу заступницю гетьманівни. Я хотіла б подякувати моему куреневі, що мене обрали на кандидат-

ку, і цілій філядельфійській станиці за моральну підтримку".

Пл. розв. Ліда Семущак, 30 курінь, Нью-Йорк:

"Чекаючи на свою чергу, щоб відповісти на два питання, я вперше довідалася, що моє серце може так сильно битися. Я знала, що не стану гетьманівною, але хотіла якнайскорше дізнатися, кому припаде та велика честь. Було приємно довідатись, що нею став хтось із нашої станиці".

Пл. розв. Люба Роспутко, Філядельфія:

"Я була дуже поденервована. Через світла не можна було нічого бачити. Хоч я була приготована, мене опанував такий страх, що я не була певна відповідей. Легше чулася, аж коли зійшла із сцени".

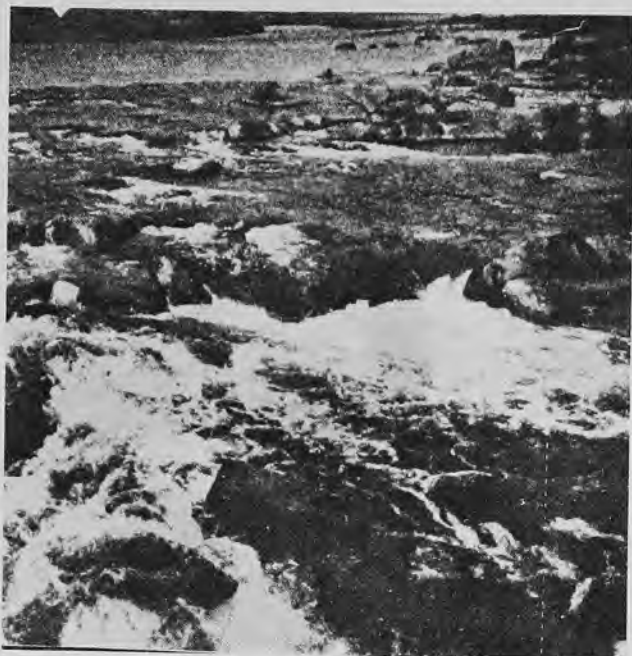
Пл. розв. Дарка Твардовська, 44 курінь, Ньюарк:

Я була нервова, але настільки зрівноважена, що не забула матеріялу. Не зважаючи на поденервування, я не хотіла зректися кандидатури, але допровадити до кінця те, що почала. Я подала свою кандидатуру, бо це був для мене визов і щось нове".

Ст. пл. Юрко Яримович, ЧК

ДЕЩО ПРО ДНІПРОВІ ПОРОГИ

(Із давніх народніх переказів)

Як ще ріки нікаторої не протікало, так Десна була старша за Дніпро. Стали вони спорити, которе скоріше з них двох пробіжить, то те буде старше. Так Десна зараз же, як заспорила, порізалась, де низькі міста, щоб їй легше було, а Дніпро іще до батька пішов благословитися (а в їх батько — море, мабуть); так він порізався горами, бесеттями, поламався скрізь. Десна бачить, що не випередить Дніпра, що Дніпро горами порізавсь, так вона стала рвати каміння і гатити Дніпро, щоб самій раніше порізатись (а тоді каміння ще не заклало було, тільки вже не знаю, коли його Матір Божа заклала, то таки здається камінь ріс до того, поки Христос жив на землі, а як Він умер, то й каміння перестало рости). І вона у дванадцяти містах гатила його, і поробилось там дванадцять порогів, а посередині чотири рази перегачувала. Ненасицький зветься — там камінь поріс, у чотири рази каміння тут лежить і учетверо проти них, а то й дванадцять раз дужче кидає проти них... А звуться пороги так:

Первий — Кодацький, що коло Кодаків, де волохи живуть — тілохранителі; другий — Сортоцький — це не дуже великий; третій — Лаханський; четвертий — Багатир — там багатирі камінням кидались через Дніпро, так цей, що кинув з Полтавської сторони, так камінь трохи не перелетів, а упав у воду, а той, що з другого боку — як кинув, то на тому ка-

мені аж п'ять пальців знать, і впав камінь аж на кручі.

А сьомий — Дзвонецький; восьмий — Будилов; дев'ятий — Воронова Забара — він не поріг, а скрізь по йому каміння розтикано — там камінь — там камінь — гірше в йому йти, як у порозі. Десятий — Свистун; одинадцятий — Гадюче Горло — там у його, як у горло йти, річечка така, так туди пліт як мотильне хвостом!...

Литвини, як держать люльку в зубах, то хоч сам і вдержиться, то люлька безперемінно з зубів вирветься (а вже вони ніколи люльки з зубів не випускають), а котрий не вдержиться за бабайку, то так і полетить у воду!

Дванадцятий — Вовчок.

Перепливши пороги, у Кічкас не допливають, то там, у праву руку, Забара-Розбойник зветься — його незаметно над водою; як лоцман добре його не знає, то завжди пліт на ньому потрощить.

Вище Свистуна — там гора, а в ній Зміїва нора. Там наймали, щоб хто поліз туди — взнав би, що там є... (бо одно стало звісно: ніхто вже не літа у ту нору).

Найнявся мужик Катеринославський — спускали його у ту нору по канаті, так він каже: "Нора велика така, що можна обкрутитися, — там кінська голова...". Так він, як доліз до неї, — охолонув і вернувся назад, бо не став помнитись нічого.

Сьогодні ж пороги затоплені в штучних "морях", які створились за величезними греблями. Ось перша з них: Дніпрогес. Тепер кораблі можуть легко навігувати цілу довжину Дніпра, а греблі продукують електрику для міст України. Та все ж таки шкода маєстатичної могутности Ненаситця...

100 років поселення українців у США

У роках 1975-1976 США відзначають 200-річчя незалежності, а одночасно українці святкують 100-річчя свого поселення у США. З цієї нагоди членки Гуртка Юначок-Самітниць "Далекі Обрії" одержали від своєї впорядниці пл. сен. Лярисы Зелик завдання прослідити в своїх місцевостях, коли туди прибули перші українці і яким шляхом пішло їхнє життя. (Юначки-самітниць в США — це пластунки, які живуть у місцевостях, де немає Пласту. Вони творять Гурток "Далекі Обрії" і в часі року пластують при допомозі листування зі своєю впорядницею).

Ось про що довідались Ліда і Дада Чапельські:

"В Енн Арборі, Мішіген, українці почали поселюватись недовго перед Першою світовою війною. Більшість із них — це були робітники, які приїхали шукати за роботою і кращим життям для своїх дітей. Це такі родини, як Овади, Бандровчаки, Яницькі, Лені. Пан Леньо провадив автомобільний гараж, а пані Леньо була активна в міському політичному житті. Інші українці приїжджали до Енн Арбору задля вищої освіти на Мішігенському університеті. Напр., Кустодович студіював музику, був учителем музики. Пан Бичинський подбав про те, що всі п'ятеро його дітей покінчили цей університет. Тепер вони займають високі становища. Тепер між українцями в Енн Арборі є інженери, лікарі, підприємці, професори, вчителі, будівничі (з яких один побудував дільницю з українськими назвами вулиць — Шевченко, Бандера). Є навіть інструктор карате..."

Фуня і Христя Павлишин пишуть: Місцевість Фергус Фолс лежить у середній частині Міннесоти, 180 миль від Міннеаполісу. Коли сюди приїхала перша свідомо українська родина — це вже був 1960 рік і ніхто тут навіть не згадував про українців. Тепер ми відшукали кілька родин українського походження. Вони належать до різних американських церков:

1. Йосиф Формик приїхав сюди після закінчення студій в Мургеді, Мінн., і викладав мистецтво у місцевій середній школі. Пішов у 1975 р. на емеритурі. Одружений зі шведкою Мері Фріз. Бездітні.

2. Ксеня Фріз (Сенді Фріс) з роду Формик. Її чоловік — брат Мері Фріз — Філ. Бездітні. Її батьки належали до римокатолицької церкви в Інтернешенел Фолс, бо української церкви там не було.

3. Марія Ларсон закінчила студії медичної сестри в Міннеаполісі. Коли приїхала до Фергус Фолс, щоб відвідати свою тітку Ксеню Фріз, пізнала Дуана Ларсона і вийшла за нього заміж. Вони мають двоє дітей.

4. Мері Дарвіл і її чоловік Ернест Дарвіл походять також із Інтернешенел Фолс. Її чоловік є канадець французького походження. Вони мають троє дітей. До Фергус Фолс приїхали в 1970 р.

Ксеня, її брат і Мері Ларсон ще добре говорять по-українському, а Мері Дарвіл розуміє, але говорити їй тяжко.

Всі вони цікавляться ще тільки українськими стравами, але їхні діти вже ні.

Українських організацій тут ніяких нема.

Хто знайде різницю?

Ці дві пави виглядають однакові, а все ж на долішньому рисунку є аж 6 маленьких змін. Хто їх знайде?

А ЩО ВИ НА ЦЕ?

ПРО ОДНУ ПЛАСТОВУ "МАЛАНКУ"

"Ви, музики, грайте, а ви, хлопці, гуляйте" — цьогорічна "Традиційна Маланка" у Монреалі відбулася у весело прибраній залі. На стінах висіли гірлянди, а сцена була прибрана хустками юнаків і юначок. Але оркестрою ніхто не був захоплений, бо вона не відповідала молоді добром своєї музики. Та це нічого, бо багато молоді і так не з'явилось... Було більше дівчат, ніж хлопців, а хлопці або сиділи, або пізніше позникали...

Якщо дівчина прийшла з приятелем чи зустріла його на "Маланці", то вона мала з ким танцювати. А ті дівчата, що прийшли з батьками, танцювали з татами, вуйками, приятелями батьків та іншими "добродіями"! А де ж молодь? Ми завжди думали, що "Маланка" є

для всіх, а головне для молоді, щоб могла зустрітися і побавитися. Кажуть, що в минулих роках молоді було більше. А цього року навпаки, тільки де-не-де... А куди ж вони пішли? Певне не сиділи в хаті!

Виявилось, що пішли на інші "Маланки" тому, що їхні друзі там були. Причина ніби то й добра: чому йти тут нудитися, коли на іншій "Маланці" можна добре побавитися?

Як розв'язати цю проблему?

До милого побачення на "Маланці 1976"!

Одна з тих, якій довелося "петрушкувати"

Від редакції: Цей допис ми знайшли в пересланому нам тепер "Інформативному Бюлетені" Пластової Станиці в Монреалі, ч. 1/38. Але тема, яку порушила ця пластунка, актуальна не лише в Монреалі. Напевно подібне переживають наші пластунки на інших пластових забавах в інших містах. Як цьому зарадити? І яка причина такого стану? Напишіть до "Юнака". Радо помістимо.

ЩО Я ДУМАЮ ПРО МУЗИКУ

Музика була необхідною частиною мого життя ще змалечку. Уже на третьому році мого життя я почав вигравати прості мелодії на фортепіані. Бувши малим, я дуже любив слухати різні плити і міг сидіти годинами на одному місці, слухаючи їх. Нещодавно я здобув диплом в Українському Музичному Інституті, закінчуючи формально студії фортепіану. Але музика залишиться таки важливою частиною мого життя на завжди. Музика у великій мірі розвинула моє почуття естетики. Вона спонукала мене любити не тільки її, але все, що є гарне і удосконалене. Музика дуже добре пристосовується до моїх почувань і в своїй грі я можу часто передати мої почування краще, як словом. Вона може бути

бурхлива, спокійна, бадьора, сумна, романтична або грайлива.

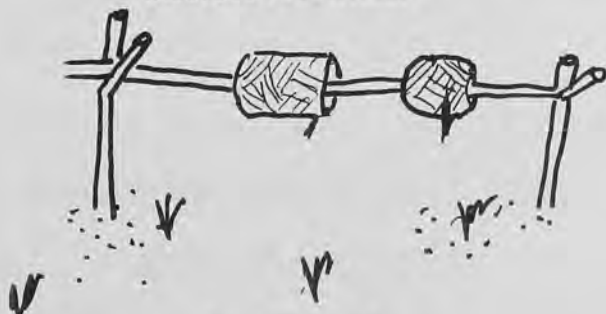
Через це, музика все була і буде важливою частиною пластових зайнять. Чи хтось із вас пам'ятає пластовий табір без співу? Я собі такого табору навіть не можу уявити. Чи могла би бути ватра цікавою без співу чи музики? Також ні.

Це є тільки кілька прикладів необхідності музики у пластовому житті. Я певний, що є безліч подібних прикладів. Цим можна доказати, що музика є не тільки важливою, але і потрібною для людини.

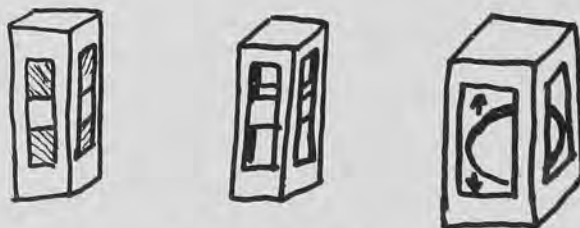
Пл. скоб Олесь Кузишин
3-ій Курінь УПЮ Нью-Йорк

ІЗ ПРАКТИЧНОГО ПЛАСТУВАННЯ:

ТАБОРОВЕ ПІОНЕРСТВО

Вішан на шнури

Різьба із дерева

Подала ст. пл. К. Одежинська

Від редакції: Знаємо, що наші молоді читачі далі плекають звичай обдурювати всіх першого квітня. Багато тоді трапляється несподіванок у школі, вдома, на пластових сходинах.

Але напевно не всі знають, звідки цей звичай взявся, коли і де почався. Тож цікаво довідатись про це. А ми просимо написати, як ви обманювали і чи вдалося вам обманювати цікаво, дотепно й весело.

**

Звичай обманювати в день першого квітня існує майже в усій Європі й Азії. Початок цього звичаю губиться в сутінках старовини.

Індійці напередодні весняного рівнодення, що припадає на початок квітня за стародавнім літочисленням Вед, святкують — чи святкували — народження богині Сіти (або бога Шіви). Це свято називається у них “Голі” або “Голак”.

Святкуючи “Голак”, індійці влаштовували сценічні вистави, а в тих виставах обманювали один одного. Обманюючи, стародавні індійці вірили, що цим вони умиротворяють своє божество.

Римський ретор і філософ Апулей (II століття по Христі) першоквітневий обман виводив із римського свята на честь божества сміху — *Risus*. Це свято відбувалося на весні, коли дні робилися довші. Апулей пише: “Забави (ігри), які кожного року ми влаштовуємо на честь Сміху, завжди мають якунебудь нову вигадку. Ми — єдиний з усіх народів, що уласкавлюємо забавами, веселощами та жартами божество, яке називається Сміхом”.

Ісляндські саги кажуть, що звичай обманювати в день першого квітня увели ази (боги) в пам'ять Скадеї, дочки Тіясса. Цей звичай дуже поширений в Данії, Швеції і Норвегії.

В Англії перше квітня — це “день усіх дурнів” (“all fools day”). Обманутий у цей день називається квітневим дурнем (april fool). У Шотляндії першоквітневий обман називається “гонити шуліку” (“hunting the gowh”).

У французів обман у день першого квітня називається “квітневою рибою” — “poisson d'avril”. Походить ця дивна назва ніби від того, що в день першого квітня втік із в'язниці Людовик XIII. Він переодягнувся в одяг селянина і переплив річку, “як риба”. Але таке пояснення викликає сумнів, бо звичай обманювати в день першого квітня значно ста-

ріший у Франції, ніж перша половина XVII століття, коли жив Людовик XIII (1610-1643). Деякі з дослідників вважають слово “poisson” зіпсутим “paission” — страждання і надають йому релігійного значення: страждання Ісуса Христа. Який це має стосунок до обману — невідомо.

У німців здавна існує звичай у день першого квітня посилати хлопця до сусідів чи знайомих, щоб він побачив або попросив того, чого не можна ані побачити, ані попросити. Наприклад: голосу якогось птаха або свисту диявола. Це у них називається “in den April schicken” (послати в квітень). Обманутий таким способом називається “Aprilnarr”.

Походження цього звичаю пояснюється тим, що за середньовіччя в країнах Європи любили робити вистави сцен св. Письма. Зокрема на весні, напередодні Великодня, темою вистав були Страсті, а там водять Ісуса Христа від Каяфи до Пілата, а від Пілата до Ірода. Це ніби дало підставу до виникнення німецької приповідки “Jemanden vom Pilatus zum Herodes schicken”. Вживається ця приповідка тоді, як хочуть сказати: “Послати когось даремно”.

У чехів і словаків кажуть: “Poslati kohos Aprilem”. Цей же звичай відомий і в Польщі, і в Литві під назвою “Primaaprilis”. У цій назві є вказівка на римське походження цього звичаю, бож по-польськи “квечень”, а не апріль. Це дає підставу думати, що звичай обманювати на перше квітня прийшов до Європи з Риму разом з назвою місяця “апріль”. Більшість дослідників погоджується з тим, що обманювати в день першого квітня — поганський звичай, а до християнства він приплетений лише штучно.

У нас в Україні серед сільського населення цей звичай зовсім невідомий. Міське населення його знає. Імовірно, до наших міст цей звичай принесли німці не раніше, як у XVII столітті.

(Із книжки Олекси Воропая
“Звичаї нашого народу”)

Збагачуймо знання рідної мови

НАЙБІЛЬША ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА

50 миль від Едмонтону в Канаді лежить маленьке містечко Вегревіл. (75% у ньому українців). Три роки тому міська рада Вегревілу постановила відзначити століття Королівської Кінної Поліції, яка в часах поселення охороняла наших мешканців.

Місцевий едмонтонський артист Павло Цимбалюк нарисував проєкт величезної писанки, як символ української спадщини. Цю

ідею прийняли всі мешканці Алберти, а передусім мешканці Вегревілу. Виконання цієї писанки із спеціально випалюваної бляхи у трьох кольорах: білому, чорному і золотому взяв на себе проф. Рон Реш з університету Юти. По трьох роках мозольної праці сьогодні найбільша і найкраща в світі писанка стала гордістю і принадою українців американського континенту. Вона 35 стіп завдовжки і 25 стіп (фітів) завширшки. Складається вона із 3500 трикутних кусників, які, разом получені в дивній структурі, творять ще одне чудо світу, ставши атракцією не тільки містечка Вегревіл, але і майже цілого американського континенту та численних туристів, які масово туди приїжджають і роблять на пам'ятку сотки знімок.

Хай залучений знімок цієї писанки представить вам її красу й оригінальність і хай неодного з вас, дорогі юначки і юнаки, заохотить відвідати цю околицю, а враження із цих відвідин остануться для вас довготривалою пам'яткою, бо напевно кожний із вас зробить собі десятки знімок.

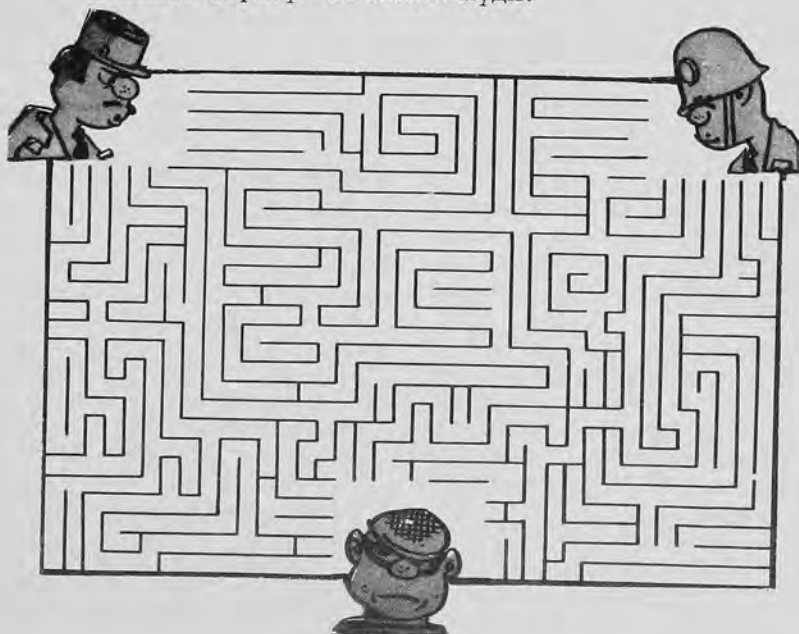
Щасливої і приємної прогулянки до Вегревілу бажає вам усім —

Пл. уч. Віра Солтикевич

ЗАГАДКА

Ловіть злодія...

Як зловити найскоріше злодія? Над цим роздумують обидва поліцисти, але один уже знайшов дорогу. Чи знаєте куди?

ПРОСИМО ВИБАЧЕННЯ!

У попередніх числах "Юнака" через недогляд поминено імена наших фоторепортерів під знімками, а саме:

1. У числі 11-му за 1975 р. не подано, що знімку на обкладинці "Маскування в природі" виконав наш постійний співробітник у постачанні знімок, ст. пл. Андрій Филипович.

2. У числі за грудень 1975 р. на ст. 12 знімку "Приготовані на дощ" виконав пл. уч. О. Добрянський.

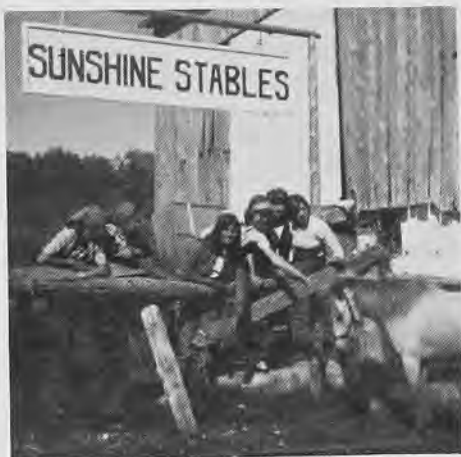
Просимо пробачити цей недогляд. **Редакція.**

ХРОНІКА

«ЧОМУ НІ?»

Знайомство з конником.

Нас забагато, коник засоромився!

Наш курінний табір м. року відбувся в половині місяця серпня на оселі "Ватра" недалеко міста Дургам в Онтаріо. Хоч нас було мало (разом із впорядниками п'ятнадцять), ми всі радо співпрацювали та корисно перебули десять днів таборування. Тому, що нас було так мало, а праці багато і то тяжкої, через це та інші зайняття ми стали ліпшими товаришами та зникли між собою. Я вірю, що це є перша і справжня мета табору.

Назву нашого табору "Чому ні?" ми обрали з двох причин: поперше тому, що 1975 рік був міжнародним роком жінки, а подруге тому, що наша патронна Ольга Кобилянська пригадала нам про жіночий рух в Україні. Спершу ми не знали, як назвати наш табір, але після кількох цікавих гутірок про різні українські жінки та їхню роль в боротьбі за рівні права для жінок не лише в Україні, але по цілому світі, ми постановили вживати український переклад англійського гасла "Чому ні?"

Не лише через гутірки, але такон теренові ігри, розмови та щоденні читання після ранішньої молитви ми пізнали такі цікаві жінки, як Наталя Ко-

Наша щогла, наша емблема, денорації — і ми самі гуцули... Звідам і наша патронна Ольга Кобилянська

бринська, Марко Вовчок, Цюпа Паліїв та інші. З цих гутірок ми вибрали назви для наших гуртків: "Перший вінок" (назва першого жіночого українського журналу), "Княгині", "Лебедь" та "Царівни". З усіх гутірок нам усім найбільше сподобалися ті, що були про українських жінок в'язнів у тюрмах по цілому СССР. Довідалися ми багато про те, де і чому ці жінки ув'язнені, в яких обставинах вони "живуть" і як ми можемо їм та їхнім родинам допомогти.

Під час цілого табору ми кожну роботу виконували спільно і вже навіть при кінці першого дня було видно, дивлячись на нашу скінчену кухню, "їдальню", лятрину та щоглу, скільки ми мали ініціативи та охоти. Хоча ми тяжко працювали, серед цієї праці були хвилини радості, сміху, а після закінченої праці була й гордість поміж нашим стогнанням. На жаль, ми не докінчили нашої брами до табору першого дня, а щойно два дні пізніше серед зливого дощу.

Погода не завжди з нами співпрацювала, але на дні наших прогулянок завжди виходило сонце. Мали ми дуже цікаву прогулянку одного дня — а цікаву тому, що несподівану. Ми помандрували до близького міста, і там завели нас подруги до малого господарства з великою стайнею. Нарешті ми догадалися... "прогулянка на конях!"

Для більшості з нас — це була нова пригода. Всім сподобалася прогулянка, хоча не радо сиділи ми при ватрі того вечора. Ще два дні після прогулянки було чути стогнання юначок, коли переверталися під час сну у своїх мішках.

Дуже нас цікавило українське мистецтво. У таборі ми працювали над керамікою, вишивали, вчилися співати та танцювати. Ми всі здали вмі-

лість співачки. Наша таборова відзначна — це зроблені з кераміки жовті, зелені та сині квіти.

Останнього дня табору не радо розбирали ми шатра і кухню. Ми залишили щоглу та браму з надією, що ще раз будемо таборувати на "Ватрі". А покищо щиро дякуємо п-ву Заводівським, власникам "Ватри", за те, що дозволили нам таборувати на їхній оселі, і за всю допомогу, яку вони нам дали під час нашого таборування.

З пластовим привітом СКОБ!

Пл. розв. Стефа Тиховецька
14 Кур. УПЮ-ок ім. О. Кобилянської,
Ст. Нетерінс, Канада

ТАБІР "ЗОЛОТА БУЛАВА"

Дорогий "Юначе"!

Цього року пл. уч. Марійка Стадник і я, пл. уч. Надя Солтиневич, були вибрані з Едмонтонської станиці поїхати до табору "Золота Булава" в Торонто.

Ми виїхали 26-го червня і перебули два дні у наших знайомих у Торонто. В суботу вранці 28-го червня ми всі зустрілися біля пластової домівки в Торонто. Нам було дуже приємно побачитися з нашими товаришами, з якими ми зазналися минулого року в таборі в Еспанолі, Онт. Ми всі мали сльози радості в очах і з радістю виїхали на "Пластову Січ", де мав відбутися табір. Ще добре не розпанувалися, а тут уже заповіли теренову гру. Ми були дуже здивовані, що ледве приїхали — а тут уже теренова гра. Ця гра нам вдалася, і ми вже почали розкладати шатра та різні споруди. Наш табір був поділений на три курені — всі дівчата були дуже приятельські й чемні. Нашим проводом були три

подруги та одна комендантка. Вони всі були дуже веселі і майже ніколи не сварили на чемних учасниць табору.

Хлоп'ячий табір був приблизно 150 метрів від нашого. Дівчат було більше, ніж хлопців — шкода... Кожного ранку ми йшли до новацького табору і там милися. Нам було дуже вигідно, бо була тепла вода, зате бідні хлопці мусіли митися у зимнім потічку.

Кожного дня ввечері ми мали ватру, а також мали чотири ватри спільні з хлопцями. Це було трохи замало. Мали ми також ватру у свято Івана Купала з хлопцями і також нашу останню ватру з хлопцями біля озера Онтаріо.

Наші гутірки були дуже цікаві, і я з них багато скористала. Головне навчилася багато нових пісень і тепер часто співаємо їх на пластових сходинах. Ми мали завжди гарну погоду, і я була дуже рада, що могла так гарно провести час у великій пластовій родині серед такої гарної погоди і природи.

Спомини з цього табору остануться на довго в моїй пам'яті.

СКОБ!

Пл. уч. Надя Солтиневич

ДІЯЛЬНІСТЬ КУРЕНЯ ЮНАЧОК У ДІТРОЙТІ

З початком нового шкільного року почалася нова діяльність у нашому курені. Вправляємо спорт — кожного тижня відбиванку, приготуємо емблему на спортові сорочки, плануємо дводенну зимову прогулянку у "Зелений Яр" і складаємо пластові проби.

У грудні влаштували Андріївський вечір і пригадували гарні староукраїнські нар. звичаї. По святах почнемо підготовку до відзначення 200-ліття незалежності США і 100-ліття поселення українців у цій країні. От така то наша діяльність. Візьмемося до неї з приємністю і завзяттям.

Треба пам'ятати, що 75% пластового життя відбувається в домівці, а не в таборах, і що саме гурток нас з'єднує в одну цілість. Але часом один гурток є причиною занепаду діяльності цілого куреня. Пластунок з такого гуртка ніщо вже не манить, ні велике, ні мале. Вони ченають на сповнення мрій і бажань — чужих. Може, якщо вони знайдуться в пластовому гурті живих і рухливих друзів, запалиться також прагненням проміряти великі шляхи.

Пл. вірл. Христя Михалович
(курінна 10-го Куреня УПЮ-ок у Дітріїті) Із "Вістей зі станиці"
ч. 2/75 (64)

НОВІ ПЛАСТУНИ СКОБИ У НЬЮ-ЙОРКУ

На Листопадовому Апелі Пластової Станиці в Нью-Йорку іменовано трьох активних членів 3-го Куреня УПЮ ім. І. Мазепи пластунами-скобами, а саме: Олеся Кузишина, Марка Кришталського і Ростика Слабичького.

Усіх із знаємо з таборів та вишнолів як і співпраці з "Юнаком", тож радіємо здобуттям проби і бажаємо дальшого доброго пластування.

Новоіменовані пластуни-скоби Р. Слабичький, М. Кришталський і О. Кузишин (зліва направо).

УКРАЇНСЬКІ ЮНАКИ ЧЕМПІОНОМ СТЕЙТУ В США

Хоча змагання копаного м'яча стають у США щораз тяжчими, проте українська юнацька дружина УСТ "Черника" в Дітройті закінчила свій 1975 сезонний рік з великим успіхом. Дружина, знана в околицях Дітройту як "Юкрейненс", побила всі дотеперішні рекорди в стейті Мішіген і була чемпіоном стейту цілий 1975 рік.

У весняному сезоні наша дружина виграла всі лігові й міжлігові змагання, здобувши 46 воріт з 3-ма воротами проти себе, а в осінньому сезоні

дружина виграла всі змагання, здобувши 32 ворота із 2 воротами проти себе. Більшість змагунів цієї дружини — це пластуни-юнаки гуртка "Тигри" із 41 Куреня УПЮ ім. О. Тисовського у Воррені, Міш.

На 1976 сезонний рік дружина ро-

зділюється, бо за приписами Мішігенської Ліги половина гравців мусить перейти до дружини старшої віком.

Управителем дружини є п. Володимир Левандовський, а тренером п. Іван Прибула.

Дружина УСТ "Черник" із Дітройту, США

Н. П.

СПИСОК ДАРУНКОВИХ ПЕРЕДПЛАТ

1. Инж. Ярослав і ст. пл. Олег Цюки, Філадельфія, США, для Рідної Школи у Відні 5 дарункових передплат і для юнака в Парагваю 1 дарункова передплата.
2. Гурток УПЮ-ок "Ромашки", Ютика, США, для священика і для Сестер Службниць в Югославії.
3. П. В. Арсенич, Вінніпег, Канада, для юнака у Вінніпезі.
4. П. Ліда Вахнянин, Торонто, Канада, для юнака в Парагваю.
5. П. Роман Мадре, Остінмер, Австралія, для юначки у Фіг Трі, Австралія.
6. П. Ольга Дівнич, Балтімор, США, для юнака в Німеччині (вдев'яте).
7. П. Антонія Іваночко, Лексінгтон, США, для юначки в Торонті, Канада.
8. Пл. сен. Богдан Ухач, Дітройт, США, для юнака в Дітройті (водинадцять).
9. Пл. сен. Юліан Крижановський, Філадельфія, США, для учителя в Югославії.
10. П. Ольга Пясецька, Торонто, Канада, для священика в Югославії.

11. О. Ярослав Гайманович, Монреаль, Канада, 3 дарункові передплати для Малої Семінарії в Римі (вшосте).

12. Курінь УСП-ів і УПС-ів "Орликівці", США, із доходу з "Орликівці" 10 дарункових передплат для юнацтва в Аргентині.

13. Пл. сен. Ігор Гриневич, Торонто, Канада, для юнака в Югославії.

14. Члени Пластової Станиці в Нью Гейвен, США, 3 дарункові передплати для юнацтва в Аргентині із збірки під час пластової "Різдвяної Свічки".

15. Із оплат Вишколу Юнацьких Виховників, переслала 1 дарункову передплату пл. сен. Ярослава Рубель, Бейсайд, США, для юначки в Англії.

16. Українська Суспільна Служба у Вінніпезі, Канада, 10 дарункових передплат для юнацтва в Аргентині.

17. Пл. сен. Володимир Стефанишин, Філадельфія, США, для священика в Бразилії (втринадцять) і для юнака в Англії (всьоме).

Разом 45 нових дарункових передплат.

Останнє наше звітлення про дарункові передплати було поміщене в "Юнаку" за листопад 1975 р.

Ваші заощадження складайте, а позички на всякі потреби беріть у фінансовій установі, що їй на ім'я:

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА "САМОПОМІЧ" У ДІТРОЙТІ

ТРИ БЮРА ДЛЯ ВАШИХ ПОСЛУГ

НА ЗАХОДІ МІСТА
7346 Michigan Avenue

At Tarnow
Detriot, Michigan 48210
Tel.: 841-2390

У ВОРРЕНІ
28792 Royan Road
Warren, Michigan 48092
In The King Plaza Just South of 12 Mile Rd.
Tel.: 573-7074

ГОЛОВНЕ БЮРО
11838 Jos. Campau Avenue
Hamtramck, Michigan 48212
Tel.: 891-4100

Щадіть — Позичайте — Обезпечуйтеся.

АРКА ЗАХІД

це не лише

модерна українська книгарня
і крамниця гарних дарунків,
але також

справжній мистецький осередок
для обслури українців Торонто
та дооколичних місцевостей.

- книжки, часописи і журнали;
- грамофонні пластинки, радіоприймачі, друкарські машинки;
- різьба, кераміка, образи, кришталі, порцеляна, полотна і нитки "ДМС" до вишивання, вишивши, жіночі хустини;
- великий вибір гарних дарунків на різні okazji;
- висилка пакунків в Україну.

ARKA WEST
2282 Bloor St. West
Toronto 21, Ont.
Telephone: 762-8751

ПРОХАЄМО ЗАПЛАТИТИ ПЕРЕДПЛАТУ ЗА „ЮНАКА”

Замість квітів на могилу
св. п.

пл. сен. **БОГДАНА КРАВЦЕВА**
складаємо \$10.00 на пресовий фонд "Юнана"
Пл. сен. Ірина і Ярослав Мадаї
Філадельфія, США

Замість квітів на могилу
св. п.

пл. сен. **БОГДАНА КРАВЦЕВА**
складаю \$10.00 на пресовий фонд "Юнана"
пл. сен. Олександр Беренницький
Бофало, США

Замість квітів на могилу
св. п.

пл. сен. **БОГДАНА КРАВЦЕВА**
складаю \$10.00 на пресовий фонд "Юнана"
Р. і Л. Цьолко
Бофало, США

Замість квітів на могилу
св. п.

пл. сен. **ЮРІЯ ПЯСЕЦЬКОГО**
складаю \$6.00 на пресовий фонд "Юнана"
пл. сен. Степан Щуровський
Дітройт, США

Замість квітів на могилу
св. п.

ДМИТРА ЗІНЬКА
Батьна нашої членни Пластприяту
п. Володимири Котин і Дідуся Євгена Котина —
члена Пл. Станиці Джерзі Сіті
складаємо \$50.00 на пресовий фонд "Юнана"
Пластова Станиця і Пластприят в Джерзі Сіті, США

В пам'ять

моєї **ДОРОГОЇ МАМИ**,
яна на рідній Україні відійшла у вічність
з волі Всевишнього
складаю \$25.00 на пресовий фонд "Юнана"
і \$25.00 на пресовий фонд "Готуйсь".
пл. сен. Ярослав Пришляк
Бофало, США

Замість квітів на могилу
св. п.

пл. сен. **ОКСАНИ ВОСКОВІЙНИК**
складаю \$10.00 на пресовий фонд "Юнана"
пл. сен. Мирослава Оришневич,
членна 21-го Нуреня УПС-он "Буриверхи",
Парма, США

Замість квітів на могилу
св. п.

радника **ПЕТРА ЗУБРИЦЬКОГО**,
тестя нол. снарбнина Пл. Станиці Романа
та дідуся ст. пл. Юрія Павлічків
складаємо \$25.00 на пресовий фонд "Юнана",
а Родині висловлюємо сердечні співчуття
Пластуни Станиці Рочестер, США

Замість квітів на могилу
нашої Дорогої Добродійки
св. п.

АСІ ДОБРЯНСЬКОЇ
яна із щирим серцем опінувалася пластунами
складаю \$28.00 на Фонд Пластового Видавництва.
Пам'ять Покійної горітиме ясно завжди
серед Пластової Родини.
пл. сен. Ольга Пендюк, Лондон, Англія

В пам'ять
св. п.

МАРІЇ ШКАМБАРИ
Матері нашої подруги пл. сен. Нусі Бідян
складаємо \$25.00 на Фонд Пластового Видавництва.
Членни 28-го Нуреня УПС-он "Верховинки" у США

Замість квітів на могилу
св. п.

МОГО БАТЬКА
складаю \$15.00 на пресовий фонд "Юнана"
пл. сен. Ярослав Мадаї
Філадельфія, США

Замість квітів на свіну могилу
св. п.

пл. юн. **СОНІ ГАВРИШ**
складаю \$3.00 на пресовий фонд "Юнана"
пл. юн. Таня Тодосійчук
Едмонтон, Канада

ДО НАС ПИШУТЬ :

До Видавництва "Юнана"

Я вже старий, мені 75 років, але люблю читати "Юнана". Він цікавий для молоді і старших. Повинен бути в кожній українській родині, де є діти.

Висилаю належність у сумі \$10.00, щоб не залишитися післяплатником, хоч у мене тут дітей нема. Я самотній. З пошаною до Вас

Степан Сідлярчук, Бостон

До Реданції журналу "Юнан"

Пересилаю чек на \$16.00 — передплату за "Юнана" на 1976 рік для мого сина Андрія і \$7.00 на пресфонд. Бажаю Вам дальших успіхів у видаванні одного з найліпших журналів на еміграції. З пошаною

Галина Шимонович-Рудницька, Монреаль

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ІОНАКА"

що вплинули до 18 лютого ц. р.

США:

34-ий Курінь УПУО-ок ім. 500 Героїнь з Кінгіру, Сіракузи	100.00
З продажу книжки пл. сен. Юрія Федоровича "На високих шпiлях" — розпродала пл. сен. Слава Рубель, Бейсайд	100.00
Пластова Станиця, Чикаго	36.25
Пластприят при Пластовій Станиці, Джедзі Сіті	20.00
Ст. пл. Наталка і Марія Даниш, Нью-Йорк	12.80
Пл. юн. Олег Запотович, Гіллсдейл	11.00
По \$10.00: пл. сен. Віра Мицьо, Ньюарк, ст. пл. Христя Бравн, Тилса	20.00
По \$7.00: пл. юн. Надя і Петро Штомпілі, Джерзі Сіті, ст. пл. Христя Кусяка, Парма	14.00
По \$6.00: пл. сен. Володимир Реннер, Кергонксон, пл. юн. Уляна Шумська, Філадельфія, пл. юн. Юрій і Марко Дицьо, Люїставн, пл. юн. Софія Коропецька, Мурставн, пл. юн. А. і Р. Титли, Такаго	30.00
По \$5.00: пл. юн. Андрій і Марко Вишницькі, Елмвуд Парк, пл. юн. Марко Левицький, Філадельфія, ст. пл. Ярکا Коморовська, Філадельфія, пл. юн. Юрко Коморовський, Філадельфія, ст. пл. Аскольд і Арета Буки, Філадельфія	25.00
Пл. юн. Аристид Завиский, Філадельфія	4.00
По \$3.00: пл. сен. Надя Гафткович, Гартфорд, пл. юн. Орест Стельмах, Гладстонбурі, ст. пл. Рута і Христя Панчук, Чикаго, пл. юн. Віра Федішин, Монтклер, пл. юн. Нестор Татарський, Дітройт, пл. юн. Леся Михалішка, Норт Голівуд, пл. вірл. Оленка Сайкевич, Воффало, пл. сен. Ксеня Генгало, Філадельфія, пл. сен. о. Іван Прокопович, Дірборн, пл. юн. Ігор і Мирон Пеняки, Чикаго	30.00
По \$2.00: пл. юн. Мирослава і Олександр Струки, Ярдовілл, пл. юн. Дарія і Христя Пришляк, Ветерсфілд, ст. пл. Ераст Гафткович, Рочестер, ст. пл. Зеня і Марта Паш, Кергонксон, пл. юн. Нестор Вірстюк, Кліфтон, ст. пл. Марта Кушнір, Йонкерс, пл. юн. Маркіян Ходновський, Ірвінгтон, Родина Коропецьких, Балтімор, Пластова Станиця Мінеаполіс, пл. юн. Орест і Борис Маркевичі, Чикаго, пл. сен. Дарія Якубович, Парма, пл. юн. Роман Салдан, Чикаго, пл. юн. Дарія Вакалець, Пассейк	26.00
Пл. юн. Ігор і Ліда Микити, Кліфтон	1.50
По \$1.00: пл. юн. Оріся Городецька, Кендаль Парк, ст. пл. Ростислав Сторожук, Воррен, пл. юн. пл. юн. Розанна Кузьмин, Воррен, ст. пл. Лари-	

са і пл. юн. Крупа, Трентон, пл. юн. Анна Туркевич, Дітройт, пл. юн. Христя Флюнт, Воррен, пл. юн. Марта Вацик, Нью-Йорк, пл. юн. Наталя Куйбіда, Джексон Гайтс, пл. юн. Христя Харкевич, Елмвуд Парк, пл. юн. Христя Чавс, Йонкерс, ст. пл. Роман Цегельський, Парма, пл. юн. Тоска Кекіш, Чикаго, пл. сен. Наталя Соневіцька, Нью-Йорк, пл. юн. Ліда, Марта і Зенон Сушки, Балтімор, пл. юн. Михайло Хариш, Довнерс Гров, Степан Сідлярчук, Востон, пл. юн. Люся Норка, Парма, Анаполія Панченко, Гартфорд, пл. юн. Юрій Куріца, Чикаго, пл. юн. Ігор, Роман і Маркіян Федоровичі, Лівонія, пл. юн. Ліда, Дарія і Марта Чапельські, Анн Арбор, пл. юн. Тереня Малиновська, Парма, пл. юн. Михайло Худик, Нью-Йорк, пл. юн. Рома Мокрівська, Ріго Парк

Пл. юн. Олег і Ярчо Плісі, Трентон 0.50
США разом \$455.05

КАНАДА:

Ст. пл. Володимир Матвейко, Саскатун	21.00
Із збірки на поправинах з нагоди вінчання ст. пл. Володимира Матвейка з Шарон Кузик в Саскатуні	20.00
Ст. пл. Павло Ройко, Міссісага	12.00
Пл. юн. Маруся Копистенська, Торонто	10.00
По \$7.00: пл. юн. Андрій Рудницький, Монреаль, пл. сен. Таня і Орест Джулинські, Торонто, пл. юн. Юрій і Андрій Хабурські, Торонто	21.00
По \$6.00: пл. юн. Люба і Леся Войко, Едмонтон, Маркіян Лазурко, Кенора	12.00
По \$5.00: ст. пл. Іван Яворський, Оттава, пл. юн. Віра і Надя Солтикевич, Едмонтон, ст. пл. Мирося і пл. юн. Андрій Барановські, Торонто, із збірки на Новий Рік у п. Ткачуків в Ст. Кетеринс, гроші переслав п. Роздольський	20.00
По \$4.00: пл. юн. Андрій і Таня Тарапацькі, Торонто, пл. юн. Андрій Чорний, Скарборо, пл. юн. Соня і Богдан Рослицькі, Вінніпег, ст. пл. Богданна, пл. юн. Катруся і Григорій Долішні, Ст. Кетеринс	16.00
Пл. юн. Олесь, Орест і Мирослава Соханівські, Торонто	3.50
По \$3.00: пл. юн. Андрій Лебідь, Торонто, пл. юн. Ігор Каленій, Ошава, пл. юн. Борис і Марта Шепертицькі, Вінніпег, ст. пл. Петро Срібняк, Вінніпег, пл. сен. Андрій Перекліта, Торонто	15.00
Іриней Жук, Монреаль	2.00
По \$1.00: пл. юн. Петро і Роман Вовк, Торонто, пл. юн. Ярчо Ковальський, Торонто, пл. юн. Наталка і Данило Стрілецькі, Монреаль, пл. юн. Василь і Маруся Дольницькі, Монреаль, пл. юн. Дарія Іваночко, Торонто, ст. пл. Євген Калужняцький, Вінніпег, пл. юн. Христя Дутка, Рексдейл, Христя Вродгед, Гамільтон, пл. юн. Борис і Марта Варениці, Едмонтон, пл. юн. Іван Клос, Вінніпег, Олег і Рута Лисаки, Монреаль	11.00
Канада разом	\$163.50

ІНШІ КРАЇНИ:

Пл. сен. о. Іван Кіт, Шарлеруа, Белгія	4.50
Пл. скоб Марко Павлишин, Курпалу, Австралія	2.30
Разом	\$6.80
Із США і Канади замість квітів на могили (дивись посмертні згадки у цьому числі)	154.00
УСІ РАЗОМ	\$779.35

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ І ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,

Той доляр, той цент

Тобі допоможе колись

Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ "Самопоміч" платить 5½% ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать

Вашу майбутність!

Пластуни і Пластунки,

учні свято-миколаївських шкіл,

складайте свої ощадності у

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВИЙ СПІЛІС.

Спільна приміщується в будинку

Вашої школи і є відкрита від

год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 366-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

“ПОСПІНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО”

можна набути

- в Канаді: у Пластовій кооперативі “ПЛАИ”

PLY Ltd., 768 Queen St. W.,
Toronto 3, Ont., Canada.

**Друкарня
КИЇВ**

виконує
всі
друкарські
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 363-7839
860 Richmond St. West, Toronto 2-B, Ont.

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 1M8, Canada

Ціна: 90 центів RETURN POSTAGE GUARANTEED

**“МІЙ ПЕРШИЙ СЛОВНИК”
ЦІННА Й НЕОБХІДНА КНИЖКА
ДЛЯ КОЖНОЇ РОДИНИ І ШКОЛИ**

Здійснилася мрія наших визначних виховників — учителів — бл. пм. Ц. Паліїв та З. Зеленого. Уже можна набuти у Видавництві Об'єднання Українських Педагогів Канади *“Мій перший словник”*, близько тисяча слів з ілюстраціями малярів Юрія та Яреми Козаків. Посібник необхідний кожній українській родині, яка плеає рідну мову.

Ціна книжки 6.00 дол плюс 50 центів на пересилку. Замовлення тільки грошовими переказами (Money Order) через труднощі з виміною чеків, слати на адресу:

**“PLY” CO-OP. LTD., 768 Queen St. West
Toronto, Ont., Canada M6J 1E9**